Nr.6 COLECTIA MARILOR AVENTURI Nr.6
Călătorii ~ Piraterii ~ Detectivi
Fiecare volum contine o povestire completă

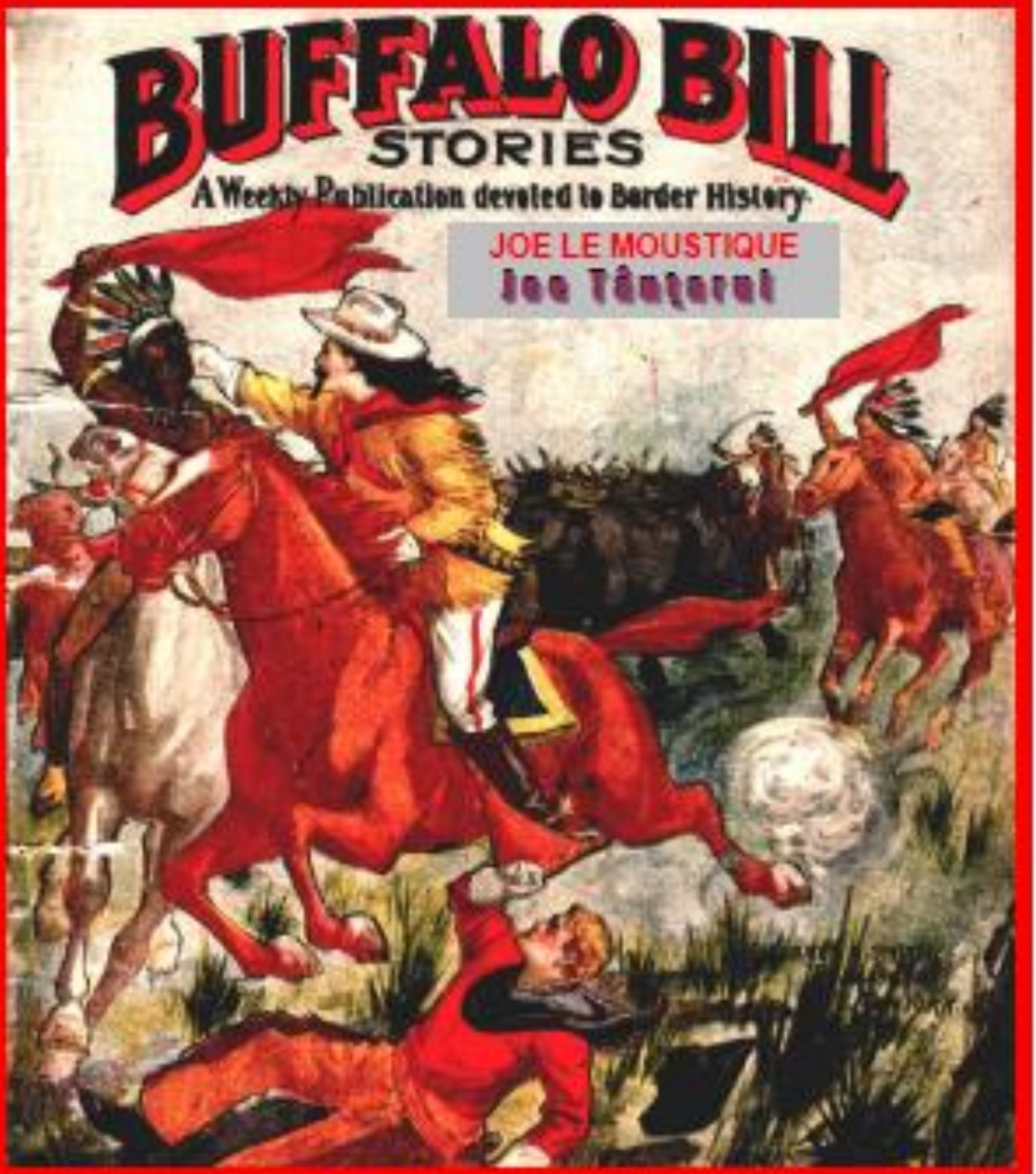

...Calul lui Hayne se ridică, călăreţul fiind zvârlit cu putere la pământ. Atunci Lupul Negru îşi înfipse pintenii în coapsele calului său pornind în direcţia cowboyului aruncat pe jos pentru a-l zdrobi. Dar Buffalo Bill ghici intenţia şi se aruncă asupra comanşului şi să-i plaseze o lovitură de pumn în ureche...

BUFALO BILL
Eroul Far-Westului
Singura ediţie originală autorizată de colonelul
H. W. CODY, zis Buffalo Bill
Nr. 006

JOE, ZIS „ŢÂNŢARUL”

V.1.0

Traducere de AUREL LUPAŞTEAN

Editare ALUCI
2009

CAP. I

PE DRUM

— Bună ziua, prietene! Ce e cu semnul acesta de echipaj de aici?

— Un punct plasat în mijlocul unui sfert de cerc, e brandul cirezii de vite pe care le mânăm, omule!

— „Sfertul de cerc”, nu-i aşa? Păi tocmai pe voi vă căutam. Unde e şeful convoiului?

— Vine în urma noastră. Tocmai de-aceea ne-am oprit ca să-l aşteptăm.

— Şi cine e al doilea în rang, secundul, cum s-ar zice?

— Eu.

— Prin urmare nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă aştept şeful aici, presupun?

Omul care vorbise era un găligan de aproape şase picioare şi jumătate şi cântărea cu siguranță în jur de trei sute de livre. Purta părul lung de-o culoare indecisă, ceea ce te făcea să te gândeşti la un mănunchi sănătos de cânepă ruginie în timp ce ochii săi aveau culoarea arămiu închis. Pălăria acestuia era de fetru moale dar foarte diferită de pălăriile ordinare purtate de majoritatea cowboy-ilor, iar în ceea ce priveşte costumul pe care-l purta acesta era croit dintr-o stofă de-un bleu pal. Nu purta nici costumul uzual al rangerilor cu bocancii cu toc înalt prevăzuți cu pinteni grei. De altfel străinul deşi se prezentase ca un simplu pedestru era echipat cu-n harnaşament complet de călărie – şea, cuvertură şi căpăstrul – pe care le aruncă cu nonşalanță la pământ în timp ce declara că aşteaptă venirea şefului cirezii.

Se proptise de una dintre roțile căruței şi de fapt chiar de aceea unde se oprise prima dată pentru a cere informații, rămânând acolo cu un aer modest şi jenat de parcă s-ar fi făcut vinovat că rămăsese în viață şi nu găsea nici o scuză valabilă pentru asta.

— De unde vii, străine? îi ceru secundul Ham Chittenden făcându-i cu ochiul lui Orlando, bucătarul.

— De la Fort Sill răspunse străinul cu un aer plictisit. Calul meu a avut ghinionul de-a cădea într-o groapă făcută de câinii de prerie şi şi-a rupt piciorul. N-am avut de ales decât de-a parcurge restul drumului de câteva mile, pe jos. Presupun că aveți pe aici vreun cal de schimb să-l încalec?

Billings poreclit „remudero" se apropie pentru a-l examina pe străinul proțăpit în fața lor, cu-o curiozitate jovială.

— A trecut ceva vreme de când eşti pe meleagurile astea, ce spui, străine? întrebă el.

— A trecut şi nu mi-a fost uşor crede-mă prietene, răspunse străinul cu o grimasă care se voia să fie un zâmbet. Dacă nu vreți să mor chiar aici de foame ați face bine să găsiți o îmbucătură sau două şi pentru mine, hei, ce ziceți, prieteni?

— O să cotrobăi prin căruța asta să văd ce-oi găsi şi pentru dumneata, se învrednici Orlando, bucătarul. Dar mai întâi ar trebui să te ancorez de căruță străine altfel poate te cam duce vântul omule, mai adăugă acesta.

— Ar trebui să bântuie un uragan pentru a reuşi turul ăsta de forță ceea ce evident nu e cazul răspunse cu bonomie cel interpelat.

Orlando îi întinse o gamelă cu câteva boabe reci de fasole şi un codru de pâine uscată asupra cărora străinul nu pregetă să se repeadă. De-abia după ce ultima boabă dispăru în stomacul celui hămesit acesta se învrednici să replice:

— Vorbind acum de cal, dacă mi-ați putea împrumuta vreunul până la prima ocazie în care îmi voi face singur rost de unul, nu voi mai fi silit să alerg ca un zănatic prin preerie şi nici să trudesc din greu pentru a-mi câştiga o bucată de pâine.

— Ştii să încaleci un cal? îl întrebă nu fără maliție Chittenden, secundul.

— Dar ce întrebare e asta? Ai văzut dumneata pe cineva care nu e în stare să încalece un cal aici în prerie?

— Ei bine, am un pui de remuda în herghelia noastră pe care ți-l ofer gratis cu o singură condiție, să stai în şeaua acestuia cel puțin cinci minute. Ce spui, eşti de acord? îi propuse rânjind secundul.

— Ba bine că nu! Sunt omul vostru. Ia aduceți-mi bestiuța! O să vă arăt cum se face treaba asta la noi în Missouri!

Chittenden se întoarse înspre omul care avea în grijă caii din rasa REMUDA:

— Pune o şa pe OUTLAW (HAIDUCUL) Billings, spuse el.

Calul care purta acest nume sugestiv era priponit ceva mai departe de restul cailor „trupei de cavalerie". Acest soi de animal era privit cu cea mai mare neîncredere de restul cowboy-ilor şi fusese păstrat numai pentru a putea fi dăruit vreunuia sau altuia dintre şefii Pieilor-Roşii întâlniți pe cale dar până şi aceştia l-au refuzat cu demnitate Când se răspândi zvonul că Outlaw era pe cale de-a fi călărit de către un străin pripăşit nu se ştie de unde în tabăra lor toți se adunară să asiste la „reprezentația" asta.

Se promitea a fi un spectacol pe cinste şi toți țineau să asiste cu excepția acelora care nu erau de gardă. Se înțelege că aici era la mijloc o farsă pe care-o pusese la cale secundul dar asta nu-i deranja deloc, ba dimpotrivă!

Outlaw, pe care Billings şi Madden se duseseră să-l caute era un pur-sânge şarg care cântărea cel puțin unsprezece sute de livre englezeşti având o vârstă de vreo şapte ani. Deocamdată acesta se arătă blând ca un miel în timp ce străinul îi ataşa harnaşamentul.

Cu timpul umorul şi buna dispoziție a *misssourianului* îi atrăseseră simpatia cowboy-ilor care asistau la spectacolul care se pregătea şi acum începuseră să manifeste şi anumite regrete în această privință.

— Acest cal e o adevărată bestie feroce, se exprimă

Madden. Eu unul n-aş încerca deloc să-l încalec.

Dar străinul nu părea dispus să asculte asemenea sfaturi de bun–simț, de altfel. Îşi pierduse calul şi voia pur şi simplu un altul. Nici mai mult nici mai puțin! Nu-şi permitea să lase să-i scape singura ocazie pe care-o avea. Dacă până la încercarea de a-l încăleca, Outlaw se comportă oarecum indiferent, de îndată ce acesta făcu o primă încercare de a-l încăleca, bidiviul se cabră brusc nepermițându-i să-i pună şaua. Bătu din picioare fornăind ca un avertisment pentru oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea mult dar necunoscutul nu-şi pierdu deloc cumpătul din pricina asta. Cum, necum îi reuşi să-şi treacă unul dintre picioare pe crupa calului în timp ce cu celălalt rămăsese în aer spre marea surpriză a celor şapte cowboy asistenți. La anumite intervale Outlaw făcea nişte salturi disperate scuturând capul cu toată forța de care era capabil dar *missourianul* părea să-şi cunoască bine meseria. Continua să se mențină în şea spre stupoarea tuturor nearătând în nici un fel că era rănit sau pe punctul de-a fi aruncat din spinarea animalului. Ochii acestuia reci, fermi şi indiferenți la început se iluminară subit, alimentați de hotărârea rece care-l domina şi devenise clar pentru oricine că împotrivirea calului nu era de natură de a-l face nici un moment să renunțe. Profitând de-un moment favorabil reuşise de la bun început să-şi pună unul dintre picioare în scara şeii după care reuşise să se aburce deasupra, chiar dacă bidiviul nărăvaş copita de parcă toți supuşii lui Scaraoțchi i-ar fi intrat sub piele. Odată stăpân pe situație forță calul să-şi aplece capul de aşa manieră încât apucând căpăstrul îl împiedică de a-şi mai executa în voie piruetele şi plonjoanele sale năvalnice silindu-l treptat să-şi abandoneze mişcările-i necontrolate. Cu toate acestea calul furios era încă departe de-a fi fost controlat. Îşi reîncepu cu şi mai mare osârdie încercările disperate de-a se descotorosi de povara nesuferită cu care se procopsise pe „cocoaşă”, zvâcnirile sale fiind atât de ample şi de neaşteptat reluate încât în orice clipă puteai conta că omul care i se cățărase pe crupă ar putea fi azvârlit cât acolo că urmări

dintre cele mai funeste. Că acest lucru nu se întâmplă totuşi i se datora supleţei neaşteptate a călăreţului şi nu în ultimă instanţă picioarelor sale lungi care îl ajutau de fiecare dată să îşi recapete în mod miraculos echilibrul. Şi asta chiar atunci când spectatorii acestei privelişti inedite erau convinşi că în momentul următor nesăbuitul călăreţ va face cunoştinţă cu... solul! Cowboy-ii strânşi pe margine continuau să se amuze ca la un spectacol de circ adevărat, asezonându-şi glumele şi încurajările adresate călăreţului de ocazie cu tropăiturile nervoase de picioare ori de câte ori balanţa se înclina într-o parte sau alta, a omului sau a animalului înnebunit de furie.

— Opreşte-te străine! Ai dovedit ce-ai avut de dovedit. Nu e cazul să mai chinuieşti calul aşa. Coboară şi faceţi pace. Outlaw va fi de acord cu armistiţiul.

— Lasă-l şefule! Omul se va da jos din şea numai dacă bidiviul însuşi va reveni la sentimente mai bune, protestă Billings. Călăreţul le aruncă tuturor o privire surâzătoare şi liniştită. Brusc se redresă în şea, lăsă să-i cadă hăţurile pe oblâncul animalului netezindu-i pielea începând de la grumaz până pe flancurile unde îi atârnau picioarele lungi înzestrate cu pinteni. În urma acestui tratament Outlaw îşi plecă capul până la înălţimea picioarelor după care începu să execute orbeşte rotogoale în jurul căruţei. Dar animalul nu se dădu încă supus. Îşi reluă în mod neaşteptat mişcările-i frenetice nesurprinzându-şi totuşi stăpânul al cărui corp flexibil se mulă parcă de spinarea calului lăsând impresia că nici o forţă din lume nu l-ar fi putut împiedica să nu facă corp comun cu acesta. De data asta cowboy-ii stupefiaţi şi cu ochii ieşiţi din orbite, priveau fără a se mai gândi un moment să-l ia în răspăr pe acest adevărat Centaur ale cărui picioare lungi mai căutau încă cu febrilitate pielea calului încă neatinsă de pinteni şi care reuşise până la urmă să facă dintr-o bestie de animal furioasă un bidiviu care acum se rotea îmblânzit şi liniştit în rotogoale domoale ca într-un balansoar. Ceea ce îi uimise peste măsură a fost momentul în care calul multiplicându-şi eforturile de-a se debarasa de

„musafiru-i” cocoțat pe crupă începuse să uzeze de toate şmecheriile posibile pentru a-l da jos, acest călăreț năzdrăvan nu găsise altceva mai bun de făcut decât să-şi scoată o țigară să şi o vâre în gură, să frece un chibrit de oblâncul şeii pentru a o fuma liniştit după aceea. După ce în fine dansului perechii om-animal i se pusese capăt a fost rândul străinului să întrebe surâzând:

— Ei bine! Am rămas sau nu cinci minute în spinarea calului?

— Să fiu al naibii, mister, dacă n-ai rămas cel puțin o jumătate de oră acolo, se pronunță Chittenden întinzându-i mâna.

— Prin urmare calul îmi aparține?

— Absolut! Dar spune-mi domnule cum te numeşti?

— Joe zis „Țânțarul,” inclusiv porecla. În momentul acela un călăreț întră ca o furtună în tabără.

— Pregătiți-vă băieți, strigă el. Puneți trupa în mişcare. Comanşii LUPULUI NEGRU caută carne şi nu sunt prea departe în spatele nostru. Guvernul trebuia să ne trimită o escortă de la Fort Sill dar încă n-am primit nici o veste. Bill Buffalo un vechi prieten de-al meu a fost însărcinat de către guvern să ne ajute să traversăm cu bine acest teritoriu periculos dar nici acesta nu şi-a făcut încă apariția. Deocamdată n-avem pe cine ne baza dar totuşi trebuie să ne grăbim. Fiecare om va trebui să se îngrijească să-şi aibă carabina şi pistolul pregătit. Dacă Lupul Negru va hotărî să facă rost de carne răpind vitele ranchului SFERT DE CERC, va trebui să intervenim ceva mai devreme de-a o face indianul însuşi.

Cowboy-ii se risipiră pentru a-şi aduna restul oamenilor. Joe zis Țânțarul se apropie de noul venit.

— Eşti cumva dumneata, Phil Hayne şeful acestui convoi?

— Eu sunt, veni răspunsul surprins al omului.

— Foarte bine! Şi eu vin de la Fort Sill iar Bill Buffalo mi-e prieten şi mie. El m-a trimis aici pentru a vă spune să alegeți drumul care împarte în două SALT FORK de NORTH FORK de-a lungul RÂULUI ROŞU. Cu siguranță veți întâmpina

dificultăți pentru a conduce cireada la destinație dar că vă va ajunge înainte ca greutățile să devină insurmontabile.

— Ura, ura, pentru prietenul nostru comun Bill! se entuziasmă Hayne. Alături de acesta sunt sigur că vom putea traversa întreg teritoriul indian fără a pierde un singur tăuraş.

CAP. II

CĂPETENIA COMANŞĂ, LUPUL NEGRU

Cireada de trei mii cinci sute de capete de vită fusese cumpărată în Mexic de către Phil HAYNE şi livrată oamenilor săi de către vaqueroşii mexicani la Paso Ganado pe Rio Grande. Achiziția a avut loc prin intermediul lui Slim Gordon care urmase ruta prin CHISHOLM a unei agenții indiene din Nord supusă controlului guvernamental. Cireada a reuşit să traverseze Râul Negru fără a întâmpina cine ştie ce greutăți. Hayne mai avea să mai întârzie la trecătoarea DEAN pentru a se întreține cu alți negustori de animale sau „cattlemen" cum li se mai spunea pe acolo şi care erau în căutarea unui vad potrivit pentru o cireadă atât de mare de capete de vită. Pe de altă parte trebuiau să țină cont şi de mişcările amenințătoare ale şefului comanşilor BLACK WOLF, adică LUPUL NEGRU în traducere englezească. Acesta din urmă devenise teroarea crescătorilor de animale. Nu se putea trece cu nici un chip prin teritoriile controlate de el fără a nu plăti un tribut consistent în capete de vită.Ca să nu mai vorbim de cazurile de furt sau jafuri pe față sau chiar provocări care aveau drept consecință crearea unui „stampede" în urma căruia beneficiarul era tot şeful comanş. Se înțelege de ce Hayne deveni dintr-odată atât de grăbit şi nerăbdător chestionându-l pe mesagerul sosit tocmai din FORT SILL despre tot ce

însemna relevanță. Şi iată ce află: Joe zis ȚÂNȚARUL vânător şi căutător de blănuri, de meserie din Platte şi amicul său Catamount Tom l-au întâlnit pe cercetaşul fortului de unde au aflat că triburile de indieni comanşi şi kiowas s-au aliat prădând şi făcând dezordini în numeroase locuri. Cea mai mare parte a soldaților fortului erau deja plecați în urmărirea triburilor de indieni, ostile. O mică parte dintre aceştia ar fi putut fi găsiți poate şi convinşi să-i acorde lui Hayne asistență – deşi nimic nu era în această regiune sigur – în orice caz fie că soldații vor veni sau nu, BILL BUFFALO va veni cu siguranță şi va depune toate eforturile pentru a asigura securitatea convoiului condus de Hayne atâta timp cât va traversa teritoriul indian. Acțiunea soldaților era şi aceasta utilă fie şi prin faptul că le dădea de lucru bandelor de indieni cărora în noile condiții nu le mai ardea de jafuri. Vestea bună era că pe această porțiune a drumului se găseau păşuni cu iarbă suculentă şi apă din abundență. Cum amurgul era aproape cowboy-ii se îngrijiră de un loc cât mai propice pentru stabilirea taberei. Cu această ocazie paza a fost dublată şi oamenii instruiți cu privire la vigilența de-a nu se lăsa surprinşi de către indieni. Din fericire noaptea a trecut în linişte iar animalele s-au pus în mişcare fără incidente de îndată ce s-a luminat de ziuă. Mai erau la vreo 25 de kilometri de DEAN'S CROSSING (trecătoarea DEAN) puțin după prânz, când lucrurile au început să se precipite. Mai întâi se ivi o ceată de vreo 80 de indieni călare împreună cu femeile lor, cam la o milă depărtare. Aceştia îşi părăsiseră locurile lor de tabără de din cealaltă parte a lui North Fork pe partea septentrională a Râului Roşu având cu siguranță în perspectivă unul sau mai multe dintre renghiurile lor obişnuite pe care intenționau să le joace oricărui convoi de animale sau cirezi de vite întâlnite în cale, cu proprietar declarat sau nu. Opriți în mijlocul drumului păreau să aştepte apropierea cirezii. Hayne se găsea în frunte însoțit de către noul său companion JOE zis ȚÂNȚARUL.

— Iată norul de unde-şi ia dracul zborul, se pronunță el dând un bobârnac carabinei pe care o purta de-a lungul şeii

pe crupa calului. În total suntem 12 oameni cu dumneata inclusiv, arătă el înspre JOE, dar cel puțin ne comportăm toți ca unul. Câți războinici crezi dumneata că sunt acolo, Țânțarule?

Vânătorul studie puțin ceata de comanşi, înainte de-a răspunde.

— Cel mult vreo 40 de *indios bravos* pot fi înarmați cu puşti, dar înclin să cred că aceştia vor evita orice gâlceavă în ceea ce ne priveşte, Hayne. Trei mii cinci sute de cornute nu sunt uşor de păzit, ca să nu mai spun nimic de vacarmul pe care-l pot stârni în jur.

— Ştiu şi cu toate astea nu m-aş lăsa deloc şantajat de-o bandă de Piei-Roşii ca să le las drept zălog un număr oarecare de tăuraşi din cireada mea se exprimă Hayne. Mii de tunete! Tare-aş vrea să-l am pe BILL BUFFALO printre oamenii noştri în acest moment, continuă el.

— Cred că va veni mai repede decât credem noi şi sunt gata să pariez asta pe pintenii dumitale.

— Că va veni, nu am cea mai mică îndoială întrucât acest om îşi respectă întotdeauna cuvântul... numai să nu vină, prea târziu!

Hayne se reîntoarse şi făcu un semn la doi dintre oamenii săi, pentru a i se alătura. Cei patru albi porniră în galop în întâmpinarea Pieilor Roşii. Când au fost suficient de aproape de indieni şeful acestora ridică mâna prevenitor cu pumnul în afară.

— Semnul păcii! constată Hayne. Ne semnalizează pacea prin mâinile lor dar în inimi se gândesc numai la război. E un mare şmecher Lupul ăsta Negru.

— Nu te contrazic. Recunosc şi eu un coiot atunci când îl văd.

Hayne încercă să-i vorbească şefului comanş în engleză dar îşi dădu seama că acesta nu ştia o iotă. La fel se petrecură lucrurile şi în limba spaniolă. Lupul Negru însă îşi recunoscu limitele şi chemă doi comanşi transfugi care îi serviră de interpreți. Din punct de vedere fizic Lupul Negru era un indian tipic bine clădit dar grațios ca o puma dacă îi

contemplai mişcările. Gesticulația mâinilor sale era atât de elocventă încât cei patru albi aproape că îi înțelegeau vorbele fără a mai fi nevoie de-a mai fi traduse.

— Ce doreşte, şeful? întrebă Hayne.

Întrebarea era prea directă pentru a primi un răspuns.

— Lupul Negru este un mare şef, afirmă unul dintre interpreți dând impresia că traduce vorbele căpeteniei.

— Cărui motiv i se datorează prezența voastră aici? replică imediat Hayne.

— Lupul Negru este un şef şi un indian bun dar războinicii şi femeile sale (squawas), mor de foame.

Această afirmație contrazicea flagrant realitatea întrucât tribul comanş arăta prosperitate şi abundență.

— Cât de mult e de aici la Fort Sill? schimbă vorba Hayne punând un picior la pământ.

Până la urmă descălecă şi începu să-şi umple pipa.

— Până acolo este o cale lungă, îi răspunse şiret, printr-unul dintre interpreți, căpetenia comanşă.

— Poate că nu-i prea lung pentru o cireadă ca a noastră îi oferi Hayne răspunsul pe un ton ce se voia degajat.

Lupul Negru şi cei doi comanşi descălecară la rândul lor şi se aşezară cu picioarele adunate sub ei, direct pe pământ.

— Drumurile de acces sunt ocupate pentru moment, se pronunță căpetenia.

— Aşteptăm o companie de soldați. În definitiv aceste cornute aparțin guvernului, declară Hayne.

Urmară câteva momente de tăcere prelungită. Lupul Negru între timp devenise conştient de superioritatea forțelor sale în raport cu cele ale cowboy-ilor şi de aceea vorbelor sale le împrumută mai multă solemnitate iar tonul său căpătă un accent mai ferm. Ochii săi scânteiau în timp ce adresa cuvinte energice celor doi interpreți comanşi pentru a fi traduse.

— Lupul Negru vrea cinci sute din vitele pe care le mânați voi. „Marelui Tată" care locuieşte la Washington cu siguranță n-o să-i pese de câteva capete de animale cu care să se hrănească fiii săi roşii.

Hayne convins de cupiditatea şi insolenţa şefului se apucă să explice situaţia celor trei albi care-l acompaniau.

— Păi dacă-i pe-aşa putea să pretindă întreaga cireadă mormăi Madden.

— Înainte de-a o vedea şi pe asta va trebui să ne învingă în luptă mai întâi, ricană Chittenden a cărui bravură şi temeritate era dincolo de orice îndoială.

Hayne se găsea într-o situaţie extrem de delicată întrucât realiza că orice falsă manevră sau vreo eschivă insuficient gândită l-ar putea face să rişte pierderea a mii de dolari. De aceea răspunse:

— Marele Părinte Alb care se află la Washington e foarte supărat pe Lupul Negru. Nu numai că a furat un număr mare de vite dar i-a forţat pe crescători să-i cedeze un număr apreciabil de capete din cireada lor. Lupul Negru ar face foarte bine să se gândească mai mult înainte de-a formula astfel de cereri. În loc de cincisute de capete de tăuraşi o să-ţi dau cinci.

De-abia terminară interpreţii de tradus ultimele cuvinte ale lui Hayne că şeful comanş şi sări în picioare furios. Dădu imediat un ordin iar urmarea a fost că imediat după aceea femeile şi bătrânii taberei indiene s-au îndepărtat în galop înspre North Fork. Nu rămăseseră decât războinicii valizi care se strânseseră în jurul căpeteniei gata pentru orice.

— Aşadar începe murmură Joe. Dacă Lupul Negru şi-a trimis acasă femeile şi bătrânii înseamnă că e gata de luptă. Deocamdată stăteau faţă în faţă cel puţin 40 de comanşi bine înarmaţi şi bine motivaţi împotriva celor 4 albi care veniseră la negociere. În spatele acestora stătea cireada de cornute plasată de-a dreapta şi de-a stânga în timp ce restul cowboy-ilor împreună cu animalele se deplasau lent înspre indieni, pregătindu-şi carabinele. Lupul Negru sări din nou pe crupa calului său adresându-se pe un ton imperativ oamenilor de sub comanda sa, după care se întoarse înspre cei patru albi:

— O să-mi iau singur cele cinci sute de vite sau iarba preeriei va creşte bogată pe mormintele Feţelor Palide, le traduse comanşul.

Cei 12 albi se aflau acum împreună dar asta evidenția o şi mai vădită disproporție între cowboy şi indieni. Cea mai mică mişcare imprudentă venită dinspre una dintre părți ar fi putut declanşa o vărsare de sânge cu urmări incalculabile, în orice moment. Deodată Hayne ridică mâna după ce la orizont apăruse ca din senin un nor de praf.

— Se apropie soldați călare, constată el.

Capetele tuturor indienilor se întoarseră înspre acel nor de praf iar în această clipă Hayne simți că Lupul Negru începe să şovăie. Pe fața sa tăbăcită, arămie, se putea citi clar consternarea. De-abia după ce o rafală de vânt mai risipi din norul de praf şi ochii privitorilor au putut desluşi că numai doi călăreți galopau înspre ei un surâs sălbatic înflori pe buzele şefului comanş care se răsuci în şea.

— Buffalo Bill! strigă entuziasmat Joe Țânțarul.

Buffalo Bill şi vechiul său prieten Nick Wharton! Dar ce puteau face cercetaşul şi trapperul, decât să ridice la 14 numărul albilor care urmau să-i înfrunte pe cei 40 de indieni? În acelaşi moment numele faimosului cercetaş care era Bill Buffalo şi care nu-i era deloc necunoscut şefului comanş îi garanta acestuia faptul că lucrurile nu se vor mai derula atât de simplu pentru el pe cât sperase la început. Cât despre eroul nostru, cercetaşul, acestuia nu-i trebui decât o privire pentru a evalua corect întreaga situație. Cei doi călăreți nu-şi domoliră galopul în care se angajaseră decât în momentul când ajunseră exact pe linia de demarcație între tabăra albilor şi cea a indienilor comanşi.

CAP. III

O STRATAGEMĂ

Era uşor de văzut că (scoutul) cercetaşul şi amicul său bătrânul (trapper) căutător de urme, veneau după o goană nebună, întrucât ambii cai erau năduşiți şi plini de spume.

— Ce se petrece aici? strigă Bill Buffalo după ce-l examină cu un ochi sever pe şeful indian întorcându-se apoi înspre conducătorul cirezii: Ce vrea să vă facă Phil?

— Nimic altceva decât să mă facă să-i cedez cinci sute de capete de vită. În caz contrar nu voi scăpa fără luptă.

Bill se întoarse înspre Lupul Negru cu o încruntătură de sprâncene:

— Mă cunoşti nu-i aşa? întrebă el.

— Tu eşti PAE-HAS-KA (*PLETE LUNGI*) răspunse imediat comanşul.

Tonul şi maniera în care-o spuse erau pline de respect.

— Bine! admise cercetaşul. Vin de la Fort Sill căpetenie LUPUL NEGRU şi-ți aduc un avertisment din partea căpeteniei soldaților. Dacă mai opriți un singur *cattlemen* pe drumul acesta veți fi urmăriți, tu, războinicii tăi şi femeile tale după care veți fi dați morții. Toate proprietățile şi casele Lupului Negru vor fi prada de război a soldaților şi în cele din urmă li se va da foc şi nu va rămâne nimic altceva decât scrum şi cenuşă.

— Cuvinte mari şi vorbe goale! țâşni răspunsul de pe buzele strânse cu semeție ale indianului. Fac ceea ce vreau în țara mea. Conducătorii cirezii (cowboys) n-au dreptul de-a traversa teritoriul meu fără să plătească.

— Lupul Negru nu spune adevărul şi el ştie asta, replică cercetaşul pe un ton dur. Feţele Palide au acest drept.

— Vreau 500 de tăuraşi, îşi reînnoi el cererea.

— N-o să-i ai fiindcă aceşti tăuraşi aparţin guvernului. Aceştia sunt conduşi spre Nord pentru a fi oferiți fraților voştri roşii drept rații pentru carne. Lupul Negru vrea să ia hrana de la gura fraților săi roşii?

Dar Lupului Negru nu-i păsa nici cât negru sub unghie de frații săi roşii atunci când se punea problema ca oamenii lui să fie aprovizionați mai bine. Cu toate acestea cuvintele cercetaşului îi temperară într-o oarecare măsură ardoarea.

— Conducătorul cirezii mi-a promis cinci tăuraşi, preciză el.

— Aşa e, Bill, dar această canalie roşie n-a vrut să accepte. Chiar în momentul când ați apărut voi se pregătea să tabere asupra noastră cu războinicii săi.

— Nu, nici măcar un tăuraş, strigă cu energie Bill repezindu-şi pumnul în direcția Lupului Negru. Soldații vor fi în curând aici şi dacă comanşii nu vor respecta legea, aceasta va fi ultima zi a Lupului Negru şi a bandei sale. Războinicii care stăteau grupați în spatele căpeteniei comanşe începură să se impacienteze. Aspectul şi cuvintele cercetaşului produseseră un impact minor asupra lor întrucât nu-i cunoşteau reputația şi isprăvile aşa cum le cunoştea căpetenia lor, însăşi.

— Unde sunt soldații ăştia? întrebă el, aruncând o privire fugară în direcția de unde apăruseră noii veniți, întrucât percepu perfect nerăbdarea oamenilor săi. Eu unul, nu văd pe nimeni, adăugă el.

— Vin chiar acum dar sunt încă ascunşi de colinele acelea, replică scoutul după care se ridică în scara şeii, agitându-şi în aer chipiul.

În chiar clipa aceea răsună de undeva din dreapta sunetul ascuțit dar estompat de depărtare a unei trompete. Efectul pe care-l produse acest sunet îndepărtat fu magic. Scoțând un țipăt gutural Lupul Negru lovi jamba poneiului său pornind într-un galop nebun în direcția în care dispăruseră de

curând femeile şi bătrânii taberei sale. Oamenii săi nu pregetară să-l urmeze cu aceeaşi frenezie acompaniați de râsetele şi fluierăturile cowboy-ilor acum eliberați de orice grijă.

— Acum Phil, reluă cercetaşul cu vioiciune nu-ți mai rămâne decât să repui cireada în marş şi să cauți trecerea înspre North Fork pentru a vă avea tabăra asigurată pentru la noapte. De un lucru poți fi sigur însă, încă n-am terminat cu Lupul Negru, ceea ce am reuşit e să câştigăm puțin timp.

— Păi de ce să mai purtăm grija ăstuia, Bill, dacă o trupă de soldați stă gata pregătită în dosul colinelor ăstora?

— Da, se poate spune şi aşa că e vorba de un mic detaşament, adăugă cercetaşul în timp ce un surâs bizar îi înflori pe buze. Puneți-vă în marş şi încă repede. Locul acesta nu e bun. Marea tabără de vară a comanşilor şi kiowaşilor e prea aproape pentru a ne simți în siguranță. Totuşi Lupul Negru nu va face apel la aceştia decât în caz de mare nevoie. Omul ăsta e viclean, nevoie mare. Mai întâi că nu vrea să împartă cu nimeni eventuala pradă în bovine. Dacă totuşi va avea loc o luptă să nu uităm că noi suntem mai aproape de Pieile Roşii decât de flancurile trupelor lui Custer de la Big Horn. Prin urmare îți revine să alegi un traseu corect până la North Fork.

Hayne îşi puse cowboy-ii la treabă imediat. În timp ce vitele fură adunate astfel, Orlando o porni înainte cu căruța sa încărcată cu provizii pentru a avea timp să pregătească cina atunci când cireada va fi sosit deja la locul de campare. Nick Wharton şi Joe pentru a grăbi lucrurile se alăturară dând o mână de ajutor cowboy-ilor. Bill Buffalo şi Hayne călăreau acum unul lângă celălalt în fruntea cirezii şi cel din urmă, conducătorul cirezii nu-şi putea desprinde ochii uimiți de linia colinelor joase dinspre dreapta unde s-aştepta să zărească soldații.

— Ce te străduieşti atâta să vezi, Phil? îl întrebă surâzând cercetaşul.

— Păi, detaşamentul de soldați ce altceva? Când am auzit trompeta nu mi s-a părut a fi prea departe.

— Atunci uite-l că vine! adăugă Bill. Şi într-adevăr, un călăreț, dar unul singur, părăsea colinele cu intenția clară de-a se alătura convoiului. Nu era altul decât un băiat de vreo 15 ani care purta uniforma albastră a armatei. Ținea o carabină drept în față în timp ce trompeta o avea petrecută cu o curea pe unul dintre umeri. Aceasta, confecționată din alamă sclipea în soare. De îndată ce-a fost mai aproape cu toții au recunoscut în el un indian.

— Pe mațele lui Scaraoțchi, Bill, dar unde-i restul detaşamentului? exclamă surprins Hayne aproape gâtuit de emoție.

— Acesta-i întreg detaşamentul Phil, veni uluitor răspunsul.

— Prin urmare le-ai jucat o festă Pieilor Roşii?

— N-a fost decât o stratagemă şi atâta tot. Cu toate vitele astea după voi nu văd cum ați fi putut susține o bătălie. Am fost doar special trimis la voi pentru a ajuta să traversați în liniște regiunea ostilă. E mare nevoie de vitele voastre în Nord şi sunt tot atât de puțin interesat ca şi voi să nu mă angajez în bătălii inutile.

— Atunci puiul acesta de Piele Roşie a fost acela care a sunat din trompetă?

— E din Fort Sill. E un tânăr indian plin de îndrăzneală şi inițiativă care e cu noi de multă vreme. Asta de pe vremea când locuiam cu Nick în Valea Morții, în California. În cele din urmă l-am trimis în fort unde serveşte ca trompetist de câteva luni. Micul Cayuse – acesta e numele lui – nu-şi mai putea încape în piele când ne-a văzut, a cerut aprobarea şi-a obținut-o de-a ne însoți.

Abia îşi termină cercetaşul explicația că tânărul indian li se şi alătură.

— Bună glumă ai făcut cu indienii ăştia, Bill! se entuziasmă el râzând. Cum de ți-a venit ideea asta?

— Da, se poate spune că şmecheria a reuşit Cayuse, răspunse cercetaşul. Acum însă poți să i te alături lui Nick şi celorlalți ca să-i ajuți să mâne cireada.

— Se poate spune că-i un băiat deştept brici şi când te

gândeşti că-i indian, mărturisi Hayne urmărindu-l cu ochii pe tânărul care se îndepărta.

— E chiar mai mult decât atât. declară cercetaşul. L-am văzut în situații deosebit de dificile chiar pentru adulți şi nu şi-a pierdut niciodată capul făcând exact ceea ce trebuia.

— Aşadar e deja încorporat în armată?

— Un ofițer s-a interesat de soarta lui pentru un post militar în New Mexico. L-au învățat să sune din goarnă şi astfel micul Cayuse a primit postul. Acum revenind în actualitate grăbindu-ne noi încoace nu ştiu de ce-am crezut că nu e vorba de-o simplă gâlceavă aşa că l-am sfătuit pe Cayuse să stea pitit în dosul colinei şi să sune din goarnă numai în momentul când eu îi voi da semnalul ridicând chipiul.

— O idee genială! Ne-a permis să evităm lupta deocamdată dar Lupul Negru nu va întârzia în final să realizeze c-a fost tras pe sfoară când va evalua forța „detaşamentului" de soldați, se pronunță cu realism şi sinceritate Hayne.

— Dacă la rândul vostru Phil o să vă dați silința să găsiți repede trecerea spre North Fork înseamnă c-am câştigat exact timpul necesar. Cât despre mine o să plec în recunoaştere pentru a putea evalua cât mai corect situația.

— Şi când te vei reîntoarce?

— Asta depinde doar de ce voi găsi dacă totuşi va fi să găsesc ceva. Fii sigur însă că mă voi întoarce la timp pentru a vă avertiza asupra pericolelor cu care urmează să vă confruntați. Am primit doar ordinul de-a vă asigura trecerea prin terenul ostil fără escortă militară.

— Aşa ceva nu se poate! mormăi Hayne. Dacă guvernul vrea să aibă cu-adevărat cornutele astea atunci trebuia să se îngrijească să le şi apere.

— Imposibil pentru moment Phil. De-abia au rămas o mână de soldați la fort, ceilalți sunt toți plecați în campanie.

— Nu cumva au plecat înspre marea tabără de vară a comanşilor şi kiowaşilor?

— Nu, nici pe departe! Indienii care ne dau de furcă sunt bande disparate. Cei adunați în tabăra de vară n-au

dezgropat încă securea războiului deşi s-ar putea oricând s-o facă. Dacă ar avea vreun motiv s-o facă şi cireada voastră ar putea fi unul, ar apuca şi ei mai uşor calea războiului. Tocmai din aceste considerații am fost însărcinat să vă salvgardez cireada. Dar destul cu vorba, e timpul să plec. La revedere Phil!

Cercetaşul ridică mâna arătând cu două degete în direcția est.

După ce străbătu câteva mile se găsi la râul North Fork pe care-l traversă pentru a lua urma comanşilor pe malul celălalt. Urmele se dovediră proaspete întrucât erau făcute de caii indienilor comanşi în plin marş. Bill se bucură fiindcă ceea ce găsi îi dovedea că Lupul Negru nu-şi revenise din panica ce-l apucase şi nu mai traversase îndărăt cursul de apă. Nici măcar nu mai găsise necesar să lase în urmă o ceată de indieni pentru a spiona asupra efectivelor companiei de soldați pe care-o credea trimisă în ajutorul văcarilor. Se putea trage concluzia că stratagema de care uzase Bill nu avea şanse de-a fi prea curând descoperită. Urmele duceau înspre dreapta într-o regiune muntoasă şi sălbatică a ținutului. Cercetaşul porni mai departe cu prudența-i obişnuită dar deodată un văl de fum se ridică din dosul unui tufiş de răchită şi în aceeaşi clipă urmă o detunătură înăbuşită însoțită de-o minge de foc. Bill Buffalo îşi duse mâna la piept se clătină în şa după care alunecă imediat alături, la pământ. Calul se împiedică şi se culcă la rândul său jos, în timp ce cu un „whoop” ascuțit, voios şi triumfător un războinic comanş se ridică în picioare.

CAP. IV

O DESCOPERIRE FERICITĂ

Tot atât de prompt gândit ca şi executat, de îndată ce indianul deschisese focul Bill se trântise la pământ pentru a împiedica războinicul să-i raporteze Lupului Negru ceea ce a văzut. Glontele lovi oblâncul şeii cercetaşului ricoşând fără a produce nici un rău. În plus aşa cum am văzut el se lăsase să lunece numaidecât la pământ. Pentru a fi sigur că nu-l va rata pe indian se prefăcu mort. Avid de-a se alege cu un scalp nou comanşul se apropie cu nişte legături din piele de căprioară şi un cuțit pe care şi-l scoase de la brâu. Ajuns aproape de cercetaş îşi aruncă puşca deoparte şi se aplecă. Instantaneu pumnul de fier al lui Buffalo Bill se destinse cu forța unui arc de pistol îl lovi pe comanş care căzu pe spate nu mai puțin împietrit de surpriză cât de lovitură. Se dezmetici în clipa când cercetaşul îi duse mâinile la spate. În cădere comanşul lăsă să-i scape cuțitul. Bill avea şi el unul la centură, iar acum în luptă, mâinile lor căutau fiecare să apuce mânerul. Indianului frustrat de poziția în care ajunsese îi reuşi până la urmă să apuce scoțându-l din geantă, unul dintre revolverele cercetaşului. Îl înşfăcă fără să bage de seamă că țeava îi era îndreptată înspre propriul său piept gol. În urma mişcărilor devălmăşie a celor două corpuri îmbrățişate în fierbințeala luptei arma se descărcă. Comanşul recepționă glontele în cap. Membrele sale se destinseră subit iar acesta rămase fără suflare la pământ. Bill trase trupul inamicului său mort în dosul unui tufiş masiv format din arbori tineri de răchită şi tot astfel procedă

şi cu puşca indianului şi cuțitul său Bowie. Un ponei păştea de cealaltă parte a tufişului dar cercetaşul îl lăsă în voia lui grăbindu-se să se urce în spinarea propriului său cal pentru a lua cât mai curând urma Lupului Negru. Întâlnirea sa cu indianul fusese scurtă dar decisivă. După cum îşi dădu imediat seama acest războinic indian avea menirea de a-i livra informații şefului comanş dar acum Bill era acela care era în stare să devoaleze intențiile Lupului Negru de-a întinde o capcană şi a-i ataca pe prietenii săi cowboy la sud de North Fork. După toate aparențele Lupul Negru nu avea de gând să se retragă înspre marea tabără de vară a comanşilor şi kiowaşilor care se plasa în direcția nord în timp ce el se îndrepta spre sud-est către afluentul Râului Roşu, numit Otter Creek. Mai mult decât atât, trei sau patru mile mai departe Bill dădu peste rămăşițele unei tabere recent abandonate în care recunoscu urmele indubitabile ale Lupului Negru care-şi părăsise acest loc de campare în mare grabă. Din ce în ce mai sigur că nu avea de ce se teme din partea indienilor Bill abandonă urmărirea indienilor fugari îndreptându-se înspre nord. Voia să facă pur şi simplu o recunoaştere a acestei tabere pentru a-şi da seama de starea lucrurilor.

Deşi revolta era restrânsă la câteva bande rătăcitoare pe care soldații le urmăreau în munții Wichitei situația s-ar fi putut înrăutăți dacă comanşii şi kiowaşii campați pe albia lui Otter Creek s-ar fi decis să se răzvrătească. În acest caz ar fi fost greu de prezis unde s-ar fi oprit lucrurile. Tocmai de aceea comandantul fortului l-a trimis în misiune pentru a evalua adevărata stare de spirit din marea tabără reunită care nu era deloc disjunctă în raport cu sarcina lui imediată de-a asigura libera trecere a cirezii lui Hayne prin ținuturile controlate de indieni. Comportamentul acestora în raport cu proprietățile guvernului era un barometru destul de fidel cu privire la intențiile acestora. Alegând să meargă înspre Otter Creek, Bill Buffalo era conştient că drumul său va traversa terenuri accidentate, prăpăstii sau ravine încărcate de vegetație dar asta la urma urmei venea în întâmpinarea

scopurilor sale dacă dorea să spioneze cu succes mişcările indienilor. De altfel remarcase deja câțiva indieni călare care părea foarte determinați în a alege o direcție sau alta. Tocmai aceste mişcări aparent lipsite de noimă îl intrigau pe cercetaş care-şi bătea constant capul să le dezlege tâlcul. Deja se înserase când Bill şi ajunsese aproape de Otter Creek ceea ce-l determinase să înainteze cu şi mai mare prudență întrucât cu greu ar fi putut descoperi la timp un inamic ascuns. Deodată, pe când traversa o râpă calul său se cabră şi făcu un salt înapoi. Deşi obscuritatea nu-i permisese prea bine, reuşi să vadă până la urmă, o umbră neagră întinsă la pământ. Descălecă pentru a examina acel obiect dar când se apropie îndeajuns nu-şi putu reține un surâs. Un *„papoose”* adică un prunc indian stătea semiîncolăcit lângă o piatră, completamente gol dacă facem abstracție de mocasinii cu care era încălțat. Micuțul dormea un somn profund şi fără grijă. Bill Buffalo se aplecă şi-l ridică având drept consecință faptul ca acesta se trezi, îngână câteva cuvinte dar dându-şi seama că se afla în brațele unui străin şi încă alb, începu să țipe şi să se zbată. Cercetaşul îşi scoase din bocceaua pe care o purta asupra sa o bucată de carne de vită uscată pe care copilul începu de îndată s-o ronțăie întrucât era mort de foame, scâncetele şi țipetele încetând ca prin farmec. Bill ținând încă copilul în brațe reurcă pe cal şi-şi continuă drumul. Sus pe înălțimi apărură şi dispărură focuri, fără îndoială semnale de comunicare. Ce voiau să spună semnalele acelea? Se putea presupune că aveau legătură cu indienii călare pe care i-a văzut de departe cercetaşul. Nu cumva se semnaliza trecerea cirezii în direcția North Fork ceea ce însemna o aprovizionare consistentă şi durabilă cu carne de vită? Cât despre țâncul pe care-l găsise Bill acesta aparținea fără îndoială taberei. Un plan îndrăzneț prinse contur în mintea cercetaşului. Va intra călare în mijlocul triburilor de indieni şi va reda pruncul familiei sale. Deşi în general albii erau priviți cu ostilitate de către indieni lucrurile s-ar putea schimba dacă un astfel de alb ar reda un prunc rătăcit familiei sale. În felul acesta n-ar trebui să-şi mai facă

probleme dacă şi cum va afla dispoziția de amplasament a Pieilor Roşii. Pătruns de ideea asta a cărei valoare n-o înțelesese pe deplin decât mai târziu dădu bice bidiviului său pentru a se înscrie într-un tempo mai alert şi în curând atinse malul Loutrei, adică Otter Creek. Puțin mai departe în amonte de micul curs de apă Bill zări un număr impresionant de focuri de tabără. Îşi îndreptă calul în direcția aceea iar după încă o milă de mers debută într-un mic platou mărginit pe-o parte de coline iar de cealaltă de un curs de apă, platoul însăşi fiind acoperit de-o mică pădurice, din loc în loc presărată de numeroase focuri de bivuac. Războinici şi femei se perindau de colo până colo apărând în razele de lumină, în timp ce un apetisant miros de carne arsă umpluse atmosfera. Pâlcuri de indieni călare intrau şi ieşeau din tabără cei mai mulți prin zona colinelor. Dintr-o colibă mascată de-un pâlc de sălcii şi de arbuşti de bumbac situată chiar lângă râu erau adunate mai multe femei din grupul cărora se distingea o lamentație continuă. Bill ținând strâns copilul în brațe dădu pinteni calului şi pătrunse în plină lumină a focurilor de tabără. O jumătate de duzină de războinici se îmbulziră pentru a apuca bidiviul cercetaşului de dârlogi. Atitudinea le era ostilă dar numai până în momentul când Bill ridică nou-născutul în lumina flăcărilor pentru a putea fi privit mai bine de către toți. În acel moment atitudinea oamenilor se schimbă brusc. Scoaseră un țipăt prelung de bucurie care străbătu întreaga tabără dezlănțuind o vie emoție. Câinii începură să latre, copiii să țipe cât îi ținea gura, femeile ținându-le isonul, în timp ce războinicii urlau din toți plămânii. Grupuri de femei alergând dinspre toate colibele se îngrămădiră către coliba acoperită de sălcii şi arbuşti de bumbac, învelite doar cu cuverturile lor înflorate şi la urma urmei nu mai rămăsese un singur suflet de om care să nu alerge într-un suflet înspre acel alb miraculos care le purta pe brațe copilul pierdut.

CAP. V

PANĂ DE VULTUR, FIULUI URSULUI CENUȘIU

Războinicii care mai întâi înconjuraseră din toate părțile calul cercetaşului dădură acum îndărăt făcând loc femeilor care nu încetau să gesticuleze. Câteva dintre acestea erau bătrâne şi urâte dat erau destule şi tinere şi frumoase, dar oricum ar fi fost, toate gesticulau şi chiuiau de bucurie că băieţelul fusese găsit. Una dintre cele din urmă ieşi din coliba străjuită de sălcii şi dându-le pe celelalte consoarte deoparte, în stânga şi în dreapta se repezi la Bill şi-i smulse aproape cu forța copilul din braţe, după care plângând şi râzând deopotrivă se refugie din nou în coliba de unde îşi făcuse apariția. Celelalte femei (squawas) o urmară instantaneu în timp ce războinicii avură răgazul să se apropie din nou de calul lui Bill.

Un indian înalt îşi croi drum printre ceilalți apucă calul cercetaşului de dârlogi iar apoi îl prinse pe Bill chiar de mână.

— Cum? întrebă el simplu. Om alb, tu frate de la Ursul Cenuşiu. Om alb găsit prunc de la Ursul Cenuşiu şi adus în satul lui. Om alb are inimă bună. Comanşii prieteni, kiowaşii prieteni de la omul alb. Acum omul alb lasă cal vine în cort de la căpetenie.

Fără a mai pierde vremea cu întrebări inutile Bill sări de

pe cal în timp ce câțiva războinici indieni se grăbiră să-l ia în primire iar el îl urmă pe şef în coliba cea mai arătoasă în fața căreia ardea un foc viu şi era chiar aceea în care dispăruse de curând tânăra indiancă. Ursul Cenuşiu şi Bill Buffalo se aşezară alături pe un trunchi de copac în timp ce femeile şi războinicii îi înconjurară cu fețe zâmbitoare. Din interiorul colibei se percepeau încontinuu strigăte guturale prin care erau exprimate sentimentele de bucurie pentru găsirea copilului rătăcit. Ursul Cenuşiu ridică mâna cu gravitate. Una dintre squawas se repezi şi-i aduse şefului aproape imediat o pipă lungă, roşie. Aceasta fu aprinsă şi femeia se ghemui lângă foc numai după ce adăugă câțiva buşteni gata pregătiți pentru a realimenta jarul format. Şeful indian trase două sau trei fumuri după care o întinse cercetaşului care după ce inspiră câteva fumuri o înapoie căpeteniei.

— Poate că omul alb se numeşte PAE-HAS-KA? întrebă Ursul Cenuşiu.

Cercetaşul făcu un semn afirmativ din cap.

— Unde l-a găsit Pae-has-ka pe Pană de Vultur, fiul Ursului Cenuşiu?

Bill Buffalo explică unde îl găsise pe micul indian. Ursul Cenuşiu femeile şi războinicii îl ascultau cu atenție.

— Pae-has-ka este un om foarte viteaz. El vine în sat indian deşi ştie că indieni urăşte Fețe-Palide şi face asta numai pentru a aduce pe Pană de Vultur.

Ursul Cenuşiu dădu un ordin pe un ton ridicat şi întreaga mulțime de războinici şi femei se risipi care încotro înghițiți de tenebrele întunericului. Mai rămăseseră numai două squawas cărora şeful le adresă acum cuvântul. Acestea se apucară imediat să execute nişte treburi gospodăreşti tranşând carnea de bizon pe care-o avuseseră pregătită alături de câteva turte de porumb care fuseseră şi ele expuse pe jarul încins. Bill şi căpetenia începură să mănânce împreună, în timp ce cele două femei îi vegheau rămânând aproape, gata să-i servească. După ce masa se sfârşi o indiancă frumoasă pe-a cărei față durerea şi suferința recentă nu putuse fi înlocuită pe deplin de bucuria recentă,

ieşi din colibă, veni şi îngenunche prinzându-i mâna cercetaşului. După ce-şi exprimă în acest fel sugestiv, lipsit de cuvinte gratitudinea sentimentelor sale materne pentru cel ce-i înapoiase fiul, ridică mâna omului alb până la buzele sale, într-un ultim gest de recunoştinţă.

— Ea este Antilopa Rapidă, squaw de la Ursul Cenuşiu şi mama lui Pană de Vultur. Ea mulţumeşte lui Pae-has-ka pentru că găsit pe Pană de Vultur şi i l-a redat. Să mergem!

Ursul Cenuşiu o dădu cu blândeţe îndărăt pe Antilopa Rapidă spunând:

— Mă ocup eu de Pae-has-ka. El trebuie odihneşte apoi vine la focul Sfatului, vede dans apoi primeşte cadouri.

— O să mă odihnesc privind dansul războinicilor, Ursule Cenuşiu, spuse el urmându-l pe căpetenie. Dar de daruri n-am nevoie.

Căpetenia nu răspunse. În timp ce traversau tabăra numeroşi războinici, femei şi copii se înşiruiră de-a lungul drumului străbătut privindu-i pe cei doi, căpetenia şi musafirul său, cu multă deferenţă. În curând se opriră în faţa unui cort acoperit cu o piele de cerb lopătar.

— Această locuinţă aparţine lui Pae-has-ka spuse şeful. Pae-has-ka e în siguranţă printre comanşi şi kiowaşi ca printre Feţele Palide. Pae-has-ka poate să se odihnească să fumeze şi să aştepte până se întoarce Ursul Cenuşiu.

Cercetaşul întră în cortul acoperit cu piei. Interiorul era luminat de-o candelă încleiată în seul ei şi care fusese plasată pe un cufăr vechi. Pe podea fuseseră aşternute de asemenea diferite blănuri suple şi moi la pipăit. De îndată ce Bill se aşeză o indiancă tânără apăru cu o pipă. Surâse scuturând capul arătând înspre pipă, tabac şi chibrituri. Tânăra fată dispăru tot atât de silenţios precum apăruse. Bill începu să reflecteze la consecinţele acestei şanse nesperate pe care o dobândise şi care-i permisese să se infiltreze în tabăra indienilor aliaţi. Abia acum înţelese că această viermuială precipitată, sosirea şi plecarea indienilor călare precum şi numeroasele focuri aprinse aveau drept cauză dispariţia lui Pană de Vultur pe care el avusese şansa de a-l

găsi şi ceea ce era mai important de a-l reda tatălui său. Aceasta s-ar fi putut dovedi de maximă importanță nu numai pentru salvarea cirezii lui Hayne dar chiar în ceea ce privea misiunea guvernului. Cercetaşul era invitat la consiliul comun al forțelor indiene aliate unde s-ar putea discuta probleme foarte importante cum ar fi pacea sau războiul. Prestigiul pe care şi-l câştigase salvând viața fiului căpeteniei era el atât de mare pentru a-i permite să ia parte la supremul sfat al războinicilor? În acest caz misiunea lui ar fi fost să deturneze intențiile belicoase ale indienilor spre o stare de spirit mai paşnică şi nu odată s-a dovedit în istoria mai recentă a acestora că fapte de mai mică importanță au avut consecințe semnificative. Se afla deja de-o oră în interiorul cortului reflectând şi fumând când dintr-odată apăru la intrare Antilopa Rapidă care îi zâmbi şi-i întinse mâna. Bill Buffalo se lăsă purtat de mână până ce ajunseră la un foc mare plasat chiar în centrul taberei. Bătrânii, şefii şi cei mai de seamă războinici ai celor două triburi erau deja aşezați în jurul focului. Toți fumau pătrunşi de gravitatea momentului iar la sosirea sa ochii tuturor se întoarseră să-l privească. Erau priviri pline de bunăvoință. Antilopa Rapidă îl prezentă tuturor şi-l pofti să se aşeze lângă soțul ei, Ursul Cenuşiu. Acesta se ridică încet prinzându-i mâna apoi se aşează din nou la loc. Judecând după expresiile grave ale fețelor celor adunați pentru sfat, Bill putea deduce că era vorba despre lucruri importante. Într-un plan secundar undeva în spate erau plasate soțiile celor mai de seamă războinici aşa-numitele „squawas" învelite în cele mai bune cuverturi de care dispuneau. Părul negru al femeilor şi războinicilor luceau ca smoala în lumina flăcărilor, fețele războinicilor fiind vopsite iar pe cele ale femeilor deasupra genelor se distingea o tentă de roşu. Pe un stâlp în fața cercetaşului erau etalate haine din piele de bizon şi de cerb lopătar cu grijă jupuite, o pereche de mocasini brodați cu perle şi țepi de porc mistreț precum şi jambiere din piele de antilopă împodobite cu franjuri şi broderii ca şi mocasinii, alături de o cuvertură albastră încăpătoare. În mijlocul tăcerii generale,

Ursul Cenuşiu ridică mâna. În acelaş moment femeile din spate începură să intoneze o melodie acompaniată de-o bătaie surdă de tobă. Treptat, melodia se schimbă într-o lamentație care avea ca temă durerea unei mame care şi-a pierdut de curând copilul iar tobele prin accentuarea bătăii lor nu făceau decât sublinieze creşterea imensei sale tristeți. Foarte uimit mai întâi cercetaşul presupusese că Sfatul războinicilor era precedat de-o asemenea acțiune de mulțumire.

Într-un moment când dansul şi răpăitul tobelor ajunsese la paroxism un indian străpunse întunericul exterior sărind în mijlocul cercului luminos. Bill Buffalo de-abia îşi putu reține respirația. Indianul care sărise în mijlocul cercului de lumină nu era altul decât... Lupul Negru! Ceea ce sărea în ochi de la bun început era faptul că se găsea în pragul unei furii nemaipomenite şi că nimerise în tabără cu totul pe neprevăzute. Ce va întreprinde acesta? Bill era sigur că nimic bun în ceea ce-l privea.

CAP. VI

CONSILIUL RĂZBOINICILOR

Lupul Negru, contrar tuturor aşteptărilor începu să vorbească cu o asemenea înflăcărare şi pasiune încât făcu să înceteze aproape de la sine corul femeilor care cântau rămânând doar să răsune răpăitul tobelor, dar şi acesta din ce în ce mai stins. Războinicii rămaseră muți şi impasibili dar se putea citi clar pe fețele lor consternarea iar pe cele ale femeilor, indignarea. Tot vorbind Lupul Negru se plasă între Ursul Cenuşiu şi Bill arătând cu mâna în direcția acestuia din urmă necontenind să-l privească cu ochi scăpărători. După ce începu să-l acuze violent pe Bill că ucisese unul de-al lor, făcu apel la auditoriu semnalizându-le apropierea marii cirezi care urma să le asigure hrană din abundență permițându-le să înlăture dominația Fețelor Palide, deopotrivă. Comanşul era un om care se entuziasma pronunțându-şi propriul său discurs şi până la urmă atinse un stadiu de furie atât de ridicat încât se repezi cu cuțitul său de scalpat pentru a-i lua scalpul omului alb chiar acolo, în fața oamenilor săi. Dar Ursul Cenuşiu care îi stătea aproape vigilent şi mobil cu o lovitură bine țintită de pumn făcu să-i cadă cuțitul din mână. Îi adresă apoi câteva cuvinte de reproş după care îi ceru pe un ton imperativ să părăsească cercul în care se infiltrase. Căpetenia comanşă îşi plimbă privirea peste războinicii adunați reintră în posesia cuțitului său Bowie, după care părăsi morocănos cercul de lumină trecând în planul doi, alături de squawas.

— A spus vorbele alea la mânie Pae-has-ka, i se adresă

şeful musafirului său. Dar tu eşti fratele meu, omul care l-a salvat pe Pană de Vultur. Nici un om nu-l va putea atinge pe Pae-has-ka atâta timp cât e musafirul meu, al Ursului Cenuşiu.

După ce spuse vorbele astea ridică din nou mâna şi corul femeilor reîncepu odată că răpăitul tot mai insistent al tobelor. Treptat totul ajunse la intensitatea care o avusese înainte de intervenția brutală a Lupului Negru. La un semn al şefului patru tineri indieni săriră în mijlocul cercului de foc. Aceştia erau vopsiți în culori vii având ataşate gheare de lup în spate iar în păr purtând pene de vultur. În jurul coapselor şi gambelor purtau ornamente de metal sunătoare. Tinerii începură să danseze în jurul focului şi ori de câte ori ajungeau în dreptul cercetaşului zăboveau o clipă ducându-şi mâna la frunte în semn de omagiu. Dansul acestora simboliza în linii generale o dramă. Drama unui copil pierdut. Din mimica lor se putea deduce că-l căutau, sperau şi-l căutau din nou, vocile plângărețe ale femeilor precum şi ritmul bătăilor de tobă scoțând în evidență acest lucru. La sfârşit, unul dintre tinerii războinici scoase un strigăt se precipită înainte luând de pe sol o cuvertură împăturită. Ceilalți se grăbiră să-i dea ajutor şi-n cele din urmă izbucni un strigăt de bucurie izvorât din gâtlejurile tuturor. Vocile femeilor exprimau şi ele o tonalitate înălțătoare plină de voioşie în timp ce bătăile de tobă se intensificară până la paroxism. Cei patru războinici ieşiră afară din cerc prezentându-i Antilopei Rapide cuvertura împăturită. În acel moment mama copilului traversă cercul cu pătura sub braț îngenunche în fața cercetaşului îi luă mâna ducând-o la inimă şi la frunte după care dispăru. Ursul Cenuşiu se ridică pronunță o mică alocuțiune pe limba lui, după care făcând onorurile musafirului său se exprimă în cea mai bună engleză pe care o stăpânea:

— Ascultați pe Ursul Cenuşiu şeful suprem al satului comanş şi kiowas. Pae-has-ka este fratele meu care a adus pe fiul nou-născut al Ursului Cenuşiu şi al Antilopei Rapide crezut pierdut. Pae-has-ka venit în sat când indieni au inimă

rea contra Feţelor Palide. Pae-has-ka fost brav nu temut de asta. Acum el întotdeauna prieten de la Urs Cenuşiu. Lui dat haine – şi şeful comanş arătă cu mâna înspre vestmintele etalate – iar Antilopa Rapidă dăruit lui mocasini, jambiere şi pătură. Noi nu poate uita niciodată cum salvat el Pană de Vultur!

Şeful comanş se reaşeză. Femeile mai dădură încă o dată un răpăit din tobele lor după care se retraseră lăsând în jurul focului numai bătrânii şi războinicii cei mai vestiţi alături de căpetenii. Lupul Negru rămăsese la marginea exterioară a cercului de foc în timp ce Bill îşi reluă locul său alături de Ursul Cenuşiu.

Consiliul războinicilor putea începe. Se reaprinseră pipele şi timp de câteva minute toţi fumară în tăcerea cea mai deplină. Lupul Negru îşi reluase între timp locul său în interiorul cercului dar la un semn al Ursului Cenuşiu unul dintre războinici se ridică şi-l deposedă încă odată pe acesta de cuţitul său Bowie. Lupul Negru vorbi primul dar cu o voce la fel de tăioasă ca prima oară nefăcând altceva decât să repete ceea ce spusese de altfel mai înainte. Îşi termină discursul pe un ton ameninţător aducând injurii sălbatice la adresa Feţelor Palide după care se plasă în mijlocul cercului luminos. Urmă un moment stânjenitor de tăcere. În cele din urmă Buffalo Bill se ridică adresându-se comanşului de-o manieră inteligibilă pentru toţi:

— Lupul Negru susţine că Feţele Palide i-au ucis unul dintre cei mai buni războinici. Cel care i-a ucis războinicul sunt eu şi nu cowboy-ii care mână cireada. Conducătorii cirezii sunt prietenii lui Pae-has-ka iar el însuşi este un agent al guvernului condus de Marele Părinte Alb care domneşte la Washington. Războinicul comanş n-ar fi fost ucis dacă n-ar fi tras din tufiş asupra lui Pae-has-ka. Veniţi să vă arăt şeaua mea care poartă urma glontelui tras de către războinic.

Un murmur de aprobare străbătu asistenţa. Ursul Cenuşiu adăugă simplu:

— Pae-has-ka are o inimă bună. Dacă a ucis totuşi pe unul dintre vitejii războinici ai Lupului Negru înseamnă că a

avut în motiv întemeiat pentru asta. Să uităm întâmplarea şi gata!

Cercetaşul continuă:

— Se zvoneşte că ar domni o stare de nelinişte printre comanşi şi kiowaşi. Câțiva dintre tinerii lor războinici au ucis şi au furat după care s-au refugiat în munții din Wichita. Asta nu e bine dar eu sunt de părere că triburile comanşe şi kiowas nu ar trebui pedepsite pentru faptele unora. Dacă triburile au de înaintat vreo plângere vor trebui să-şi trimită reprezentanții să discute cu şeful alb de la Fort Sill. El vă invită să veniți pentru că îi consideră pe comanşi şi kiowaşi frații săi şi nu doreşte să-i condamne pe toți pentru acțiunile unor capete înfierbântate. Nu alegeți calea războiului. Războiul aduce întotdeauna noaptea şi ruina peste satele voastre, tristețea şi necazul asupra femeilor şi copiilor voştri. Dacă vreți să vi se facă dreptate, vi se va face. Şeful alb care se găseşte la Fort Sill m-a împuternicit să vin şi să vă spun toate astea. Iată de ce sunt aici.

Acest discurs a fost ascultat într-o tăcere respectuoasă. Dar cercetaşul mai avea ceva de spus, de aceea reluă:

— Cirezile de vite care traversează ținuturile voastre aparțin Marelui Părinte Alb de la Washington. Au fost cumpărate în Mexic şi sunt mânate către Nord pentru a hrăni oamenii roşii, frații voştri a căror păşuni au fost devastate de incendii şi acum mor de foame. Comanşii şi kiovaşii trăiesc în abundență. Lăsați cirezile de vite să ajungă la frații voştri extenuați. O să însoțesc cirezile până vor părăsi teritoriile indiene. Dorim pacea şi nu dorim să ne luptăm. Nu ne vom lupta decât dac-ar trebui să salvăm turmele de vite.

Bill Buffalo se reaşează. După ce vorbi cercetaşul, Lupul Negru începu să vorbească din nou reluându-şi acuzațiile şi imprecațiile întrucât – lucru rău pentru el – cuvintele lui Bill avuseseră un impact favorabil asupra indienilor. Începu să strige, să gesticuleze, să tune şi să fulgere până ce în cele din urmă cedă locul pe care-l ocupase unui alt şef, războinic. Cel care-i urmă vorbi calm preț de câteva momente. Un altul îi

urmă şi tot aşa vreo şapte sau opt războinici până ce la sfârşit luă cuvântul chiar Ursul Cenuşiu însuşii. Acesta era un om cu un fizic impozant cu o personalitate şi o demnitate masculină greu egalabilă şi pe deasupra un orator excelent. El vorbi preț de câteva minute iar sinceritatea şi înțelepciunea vorbelor sale produseră o mare impresie atât asupra cercetaşului cât şi a fraților săi roşii. După ce termină de vorbit Ursul Cenuşiu îşi scoase de la centură securea de război şi o împlântă în pământ aproape de foc. Toți războinicii se ridicară în picioare. Unul câte unul defilară în jurul securii de război după care se retraseră la locurile lor. Când îi veni rândul Lupului Negru acesta azvârli cu furie cuțitul său alături de toporul deja împlântat în pământ. El fusese prin urmare singurul care se declarase împotriva părerii Consiliului Războinicilor şi prin urmare se anunța partizanul războiului. Toți şefii se ridicară şi plecară, doar Ursul Cenuşiu şi cercetaşul mai rămăseseră în jurul focului. Şeful comanş se îndreptă înspre securea înțepenită în pământ, îngenunche şi folosindu-se de cuțitul Lupului Negru, trasă un şanț adânc în pământ. Abia acum depozită securea în mica groapă formată, o acoperi cu pământ după care o tasă cu mâinile sale. Se ridică în picioare şi privindu-l pe Bill îi spuse cu demnitate:

— Lupul Negru a rămas singurul care a ales războiul Pae-has-ka. După cum vezi noi am îngropat securea. Dacă n-ai fi venit, nu l-ai fi găsit pe Pană de VULTUR n-ar fi urmat un discurs al păcii şi noi toți am fi fost pentru război. Acum noi toți suntem pentru pace. Ce va face Lupul Negru nu ştim. El are inima rea. Când soarele va răsări din nou o să merg la Fort Sill. Pae-has-ka este fratele meu şi mereu va rămâne aşa.

O tresărire de mândrie străbătu trupul cercetaşului umflându-i pieptul. Putea admite că lui i se datora menținerea păcii. În timp ce cei doi noi prieteni străbăteau umăr la umăr satul indian Lupul Negru trecu ca un uragan, călare pe lângă ei proferând amenințări şi aruncând blesteme.

— Pae-has-ka să se păzească de Lupul Negru îl preveni Ursul Cenuşiu privind cu coada ochiului înspre şeful comanş care traversa în galop tabăra. El are inimă rea!

— Pae-has-ka nu se teme de el, răspunse cercetaşul. Pae-has-ka nu are nevoie de cadouri de la Ursul Cenuşiu şi de la Antilopa Rapidă. Prietenia Ursului Cenuşiu este un cadou mult mai mare decât hainele, mocasinii şi păturile. Să plecăm! Bill Buffalo părăsi focul de tabără întovărăşit de şeful comanş.

CAP. VII

VÂNĂTOARE NOCTURNĂ

Lui Bill i se aduse calul gata pregătit pentru drum. Se vedea de la o poştă că animalul fusese foarte bine îngrijit. Carabina atârna de oblâncul şeii exact aşa cum o lăsase provizii proaspete de alimente îi umflau ranița iar lassoul său atârna şi el la locul ştiut. Sărind în şa Buffalo Bill se întoarse înspre Ursul Cenuşiu şi Antilopa Rapidă care stăteau în fața cortului lor, întrebându-l pe şef:

— Rămâne aşadar cum s-a stabilit că vei porni înspre Fort Sill înainte de-a mai trece încă o noapte?

— Aşa este cum a spus-o Pae-has-ka.

— Atunci e bine, constată el laconic.

Întoarse capul calului său înspre est luă în mână dârlogii, făcu să-i zăngăne pintenii ridicându-şi mâna în semn de salut şi adio după care o porni pe micul drumeag de-a lungul râuşorului. Putea fi satisfăcut de rezultatul pe care-l obținuse. Avusese o mare contribuție în păstrarea păcii în teritoriul indian şi în acelaşi timp îndepărtase cel mai mare pericol care-i pândea pe cowboy-ii, prietenii săi. Aceştia nu aveau deocamdată a se teme decât de Lupul Negru întrucât bandele izolate de prădători aveau deja de lucru cu soldații trimişi pentru a se răfui cu indienii răsculați din munții Wichitei. Noaptea deveni şi mai întunecată datorită norilor aduşi de un vânt iscat ca din senin Din când în când atunci când lumina lunii reuşea să răzbată prin pătura de nori, colinele şi văile păreau înecate într-o stranie lumină argintie care dispărea ca prin farmec de îndată ce alți vălătuci de nori

îşi făceau apariţia pe boltă.

Nu dură mult şi după părăsirea marei tabere reunite a comanşilor şi kiowaşilor Bill traversă Otter Creek apucând puţin în direcţia nord-est. Dacă într-adevăr Hayne se ţinuse de promisiune şi atinsese trecătoarea North Fork atunci nu se putea să nu dea peste el. În timpul cursei sale solitare Bill nu se putu opri să nu se întrebe cum se face că Lupul Negru a reuşit atât de repede să dea peste indianul ucis pe care el avusese totuşi grijă să-l „dosească" bine îndărătul unor tufe de scaieţi. Nu putea decât presupune că poneiul indianului mirosise urma celuilalt cal şi în momentul când Lupul Negru a zărit calul fără călăreţ şi-a format deja o părere trimiţându-şi apoi oamenii în recunoaştere. Încă mai medita asupra celor ce se putuseră întâmpla când la urechile sale ajunse un alt zgomot neliniştitor.

Opri calul, descălecă, îngenunche punându-şi urechea la pământ. Nu se înşelase. Putu discerne galopul unui cal ceea ce-i demonstră că era urmărit! Cu siguranţă că urmăritorul lui nu venea din tabăra pe care o părăsise sau cel puţin nu cu asentimentul Ursului Cenuşiu.

Acesta rămăsese credincios cuvântului dat şi nu era capabil de cea mai mică urmă de ipocrizie şi perfidie. Zgomotul deveni din ce în ce mai distinct şi mai persistent. Acum Bill era sigur că cel puţin patru călăreţi porniseră pe urmele lui dacă nu mai mulţi. Fără îndoială că aici avea de-a face cu amestecul Lupului Negru care văzându-şi planurile date peste cap a convins mai mulţi războinici din tabăra sa să-i ia urma. Din acest punct de vedere n-avea nici o îndoială. Bill se aburcă din nou în şa acceleră tempoul galopului său apucând-o într-o vale strâmtă şi aridă. Din când în când se oprea, descăleca şi asculta cu atenţie. La un moment dat i se păru că urmăritorii săi s-au despărţit, probabil unul sau mai mulţi o porniseră înainte în chip de avangardă. Asta îi sugeră cercetaşului o idee. Dacă eşua putea reveni oricând apucându-şi armele şi alegând un moment favorabil pentru ambuscadă, sau pentru a susţine atacul inamicului pur şi simplu. În scopul de-a duce la bun

sfârşit acest plan se decise pentru o întoarcere bruscă în această strungă formată dintr-o proeminență considerabilă a peretelui stâncos într-un spațiu mai degrabă îngust. Îşi plasă calul îndărătul acestei proeminențe, cu capul îndreptat înspre mijlocul defileului. Îşi desprinse apoi lassoul din şea pe care prinzându-l în mâna stângă potrivi nodul mobil cu mâna dreaptă. Indienii erau aproape. Cercetaşul se ridică în scări pregătit să arunce lassoul. În timp ce balansa lassoul pregătit să-l arunce, parcă pentru a-i oferi toate avantajele, luna evadă din linţoliul de nori oferind privitorului o generoasă perspectivă asupra Pieilor Roşii care evoluau în câmpie.Ca un şarpe lung lassoul zbură prin aer catapultat din mâna dreaptă a cercetaşului. Nodul mobil se abătu asupra capului şi umerilor primului dintre indieni azvârlindu-l din şa pe omul aflat în plin galop. Nu scosese nici un țipăt sau sunet oarecare, atât fu de uluitoare şi surprinzătoare căderea. Bill porni în goană pentru a-l putea examina cu atenție pe cel căzut. Spera să descopere în indianul doborât chipul Lupului Negru dar a fost dezamăgit în aşteptările sale. Cu o rapiditate uluitoare Bill îl întoarse pe indian pe burtă îi duse antebrațele la spate după care le legă strâns. Abia apoi alergă după calul acestuia pe care-l prinse fără mare dificultate aducându-l lângă stăpânul său întins la pământ. În mai puțin de două minute comanşul a fost legat de-a curmezişul calului de capătul liber al lassoului prinzându-i-se picioarele, acesta trecând pe sub pântecele calului şi venind spre nodul mobil care-i înconjura umerii. Cravaşă apoi bidiviul care o porni în galop de-a lungul râpei iar el protejat de întunericul care se reinstalase odată cu intrarea astrului nopții din nou în nori se puse la pândă. Indianul capturat astfel fusese aparent singurul trimis în recunoaştere dar nu avea să treacă mult timp şi apăru şi restul bandei care nu întârzie să dea de poneiul camaradului lor cu tot cu încărcătură. Evident că aceştia luând urma calului se pregăteau să coboare în râpă pe când Bill ieşind din ascunzătoarea sa era pe punctul de-a o urca. Asta însemna pentru Bill şi sfârşitul urmăririi. În timp ce

comanşii aveau încă de lucru cu desfacerea „pachetului” uman cu care îi „cadorisise” Bill, străduindu-se să priceapă ce se întâmplase acesta se putea îndepărta în voie punând o distanță cât mai mare între el şi urmăritorii săi. Era deja ora trei din noapte când atingând trecătoarea North Fork dădu peste una din gărzile de noapte ale lui Hayne. Zece minute mai târziu, bătrânul trapper (căutător de urme), Joe zis Țânțarul şi micuțul Cayuse erau grupați în jurul lui Bill lângă căruța cea mare cu provizii.

CAP. VIII

NECAZ ŞI DEZORDINE

— Uff! Tu eşti Buffalo la ora asta binecuvântată a nopții, sau mi se năzare mie? strigă bătrânul Nick.

— Da, eu sunt cel care acolo în marea tabără reunită a comanşilor şi kiowaşilor m-am jucat de-a v-ați ascunselea cu Lupul Negru şi câțiva ciraci din banda acestuia.

— Ei drace! Doar n-o să-mi spui c-ai intrat călare aşa doar spre deliciul Pieilor Roşii în cel mai mare sat indian? strigă stupefiat Phil Hayne.

— Ba chiar aşa, prietene! Dacă asta te satisface mai mult află c-am fost tratat regeşte şi fiecare indian nu ştia ce să mai facă pentru a mă simți eu cât mai bine.

Stupefacția şi neîncrederea „auditoriului" în ceea ce priveau afirmațiile lui Bill erau de-a dreptul amuzante.

— Şeful suprem al comanşilor şi kiowaşilor Ursul Cenuşiu mi-a promis să vă lase cireada în pace, Phil, continuă el.

— Cum? Şeful suprem... ăă... ți-a promis...? mai izbuti să pronunțe Hayne, conducătorul cirezii, înainte de-a rămâne cu gura căscată.

— Aşa cum auzi, încuviință Bill care se mărgini să povestească pe scurt împrejurările care i-au permis să ajungă în satul indian şi felul cum a ajuns să participe la Consiliul Războinicilor.

— Abia acum încep să pricep de ce ți se spune regele cercetaşilor, se pronunță şi Joe cu vocea sa tărăgănată de *missourian.*

— Ce-mi spui acum e o muzică dulce pentru urechile mele

Bill şi n-am de ce să-ți ascund că simt o mare uşurare că nu ne mai pândeşte în orice clipă pericolul de-a fi atacați de către indieni. Pe de altă parte Lupul Negru e turbat de furie. Festa pe care i-ai jucat-o cu trompeta lui Cayuse precum şi felul în care i-ai dejucat planurile la Consiliul Războinicilor nu i-a „îmbunătățit" cu mult, buna dispoziție. Mi-aş dori să părăsim cât mai curând meleagurile astea!

— Lupul Negru nu va putea face prea multe înainte de-a răsare soarele, Phil, replică cercetaşul.

— Sigur, dacă fulgerul nu va cădea din cer pe timpul zilei mai are vreme şi noaptea să vină, suspină, făcând haz de necaz Hayne.

— Fiecare nouă zi de marş ne apropie de țelul nostru, munții Wichitei unde mişună de soldații noştri. Chiar dacă ar vrea să pună mâna pe o parte din cireadă gândeşte-te că dacă l-a putut speria trompeta lui Cayuse ce va simți el cu atâția soldați ai Uniunii în preajmă.

— O fi, nu zic ba, dar până acolo va avea destule ocazii să ne facă zile fripte.

— Chiar de mâine Phil vom ajunge într-o regiune unde putem sconta în orice moment să dăm peste o unitate de soldați.

— Totuşi țin să-ți amintesc că-i suficient ca un singur cal să se împiedice şi să cadă într-o groapă sau şi mai simplu să zboare un chipiu purtat de vânt ca trei mii cinci sute de capete de vită să se pună în mişcare (stampede). Iată de ce mă tem. Sigur, suntem obişnuiți să conducem astfel de animale dar să nu uităm că sunt de rasă mexicană. Nimeni nu poate spune cu siguranță ce vor şi cum se vor comporta aceste ierbivore. Ți-o spun cinstit că m-aştept la mari surprize în ceea ce le priveşte.

— Fără-ndoială că responsabilitatea unui număr atât de impresionant de vite te poate călca pe nervi replică, Bill Buffalo.

— Contez ca de obicei pe ajutorul guvernului veni răspunsul şefului cirezii.

— Dacă-i pe-aşa atunci nu uita că eu sunt ajutorul pe care

ți l-a trimis guvernul, prin urmare fii liniştit c-o scoatem noi la capăt fără cine ştie ce mari probleme. Noaptea mea a fost cam scurtă şi am nevoie de odihnă de aceea rogu-te lasă-mă să dorm până la micul dejun.

Spunând astea cercetaşul trecu imediat la fapte. Se lungi pe jos după care se acoperi cu cuvertura. Deşi deocamdată nu se temea de-un atac imediat Bill nu se debarasă de şeaua şi de calul său legat de una din roțile căruței cu un lasou pe care îl împrumutase de la Phil Hayne. Mai mult chiar, îşi plasase carabina şi centura cu pistoalele, la îndemână conform principiului validat de practică: paza bună trece primejdia rea. Cât despre Hayne, Nick Wharton, Joe şi Cayuse aceştia se îndepărtară repede pentru a-l lăsa pe cercetaş să descindă în patria visurilor. Lui Bill îi păru că de-abia a închis ochii când un vacarm extraordinar îl deşteptă. Urlete sălbatice umplură aerul pe când tropotul a mii de copite zguduiră pământul în toate direcțiile. Detunături de carabine răsunară pretutindeni pe când mugetele taurilor înnebuniți urcau până la cer. Cât ai clipi din ochi cercetaşul a fost în picioare. Soarele de-abia se ridicase de-o şchioapă pe cer apărând de din dosul colinelor.

Orlando, bucătarul, aprinsese deja focul pentru a pregăti micul dejun cowboy-ilor dar el însuşi nu mai era acolo. Buffalo Bill se găsi prins de căruța acum în mişcare. Peste tot unde-şi arunca privirea vedea numai tauri în plin galop în stânga şi în dreapta unii alergând răzleți iar alții în grupuri de câte-o duzină sau chiar mai mulți. În depărtare se ivi un cowboy lansat într-o cursă nebună care însă nu făcea nimic pentru a opri sau numai încetini goana cornutelor.

Aşi încinge centura cu arme a-şi lua şapca, carabina desfăcându-şi legăturile şi sărind în şa nu i-a luat lui Bill mai mult decât o clipă. Nick Wharton a fost singurul care alerga alături de el cu capul îndreptat în direcția norului de praf.

— Stampede, Buffalo! strigă el din alergare. Ai putea crede că toate triburile de comanşi ne-au căzut pe cap.

Restul cuvintelor se pierdură în cascada zgomotelor şi dup-aceea bătrânul trapper dispăru şi el în norul de praf.

Cercetaşul pentru a putea evalua mai corect situaţia îşi mână calul aproape de apă. Din norii deşi de praf care începuseră să se disipeze ieşiră la iveală ca printr-un miraj formele vagi ale unor călăreți indieni cu părul lung fluturând în vânt, țipând ca demonii şi fluturând în fața taurilor înfuriați cuverturi în culori țipătoare. Totul devenise clar acum. Era pur şi simplu un atac al Lupului Negru. Contrar previziunilor cercetaşului Lupul Negru şeful comanş renegat şi banda sa au hotărât să atace cireada la prima oară a dimineții tocmai pe când cowboy-ii erau ocupați cu adăpatul primelor vite înainte de-a o porni la drum. Ştiind prea bine că era zadarnic să încerce să oprească cireada aţâţată de mica armată de Piei Roşii a căpeteniei comanşe, cowboy-ii s-au mărginit să tragă asupra asaltatorilor. Serenada pistoalelor dura de ceva vreme când Bill văzu doi comanşi doborâți de pe caii lor. Ieşind din norul de praf şi în afara grosului cirezii Bill îl zări pe Phil Hayne care alerga ca vântul. Din partea opusă venea un indian care agita o pătură colorată urlând din toți plămânii. Tocmai această bucată de cârpă îl împiedică pe indian să zărească ceea ce se petrecea în fața lui, pe când Hayne nu s-aştepta să se-mpiedice de nimeni în drumul său. Aşa se face c-au dat unul în celălalt cu impetuozitatea unor locomotive. Ciocnirea a fost una teribilă. Calul lui Hayne se ridică pe cele patru picioare călărețul fiind zvârlit cu putere lă pământ. Pe jumătate asurzit el se ridică într-un cot aruncând o privire rătăcită în jurul său cu creierul aproape paralizat. Calul indianului în loc în loc să cadă se cabră recăzând în spate apoi ca o minge elastică sau mai degrabă ca o pisică ateriză iarăşi pe picioarele sale. Nici o lipitoare n-ar fi putut sta lipită pe spinarea unui astfel de cal şi comanşul nu făcu excepție. Următorul indian care îl urmă realiză într-o clipă ce se poate întâmpla şi-şi înfipse pintenii cu toată forța în coapsele calului său pornind în direcția cowboy-ului alungit pe jos cu intenția clară de a-l zdrobi mai întâi sub copitele bidiviului său. Dar Buffalo Bill nu fu mai puțin prompt în a împiedica decât a ghici intenția adversarului său. Strângând din dinți el se aruncă asupra

comanşului care şarja în galop reuşind să-i plaseze în trecere o lovitură formidabilă de pumn în ureche acestuia, înainte de a-şi stăpâni calul.

— Acesta-i Lupul Negru Bill! strigă Phil Hayne care începuse să-şi revină.

CAP. IX

STAMPEDE

Lupul Negru căzu de pe cal dar într-o clipită a fost din nou în picioare. Cercetaşul şi-ar fi putut regla imediat conturile pe plan „terestru” cu şeful comanş dacă nu s-ar fi petrecut ceva neaşteptat. Cireada după ce se pusese în mişcare şi alergase la început în toate direcțiile cuprinsă de panică şi furie îşi schimbase între timp tactica. Devenise o masă compactă care începuse acum să alerge într-o singură direcție.

— Atenție Buffalo! răsună vocea lui Nick Wharton care răzbătu pe deasupra boncănitului miilor de picioare sau clinchetului produs de coarnele care se ciocneau din mers. Taurii vin către tine, viața ți-e în primejdie!

Într-o fracțiune de secundă Bill aprecie cât de poate de realist marele pericol căruia îi era expus. Şeful convoiului îşi revenise pe deplin şi-acum dădu fuga să se aburce pe crupa calului său. Bill alergă la rândul său pentru a-l ajuta să prindă animalul dat fiind că o imensă masă de tauri care mugeau se îndreptau ca un val distrugător al mării înspre ei. Lui Hayne îi reuşi ce-şi propusese. Se avântă în şa iar calul său o luă de îndată la goană ca o săgeată scăpată din arc, terifiat şi el de cireada înnebunită care se apropia din spatele său. Bill Buffalo călărea acum cot la cot cu Hayne. Taurii din avangarda cirezii erau atât de aproape încât de-abia dacă-i mai despărțea o lungime de cal. Degeaba ar fi încercat o evadare laterală întrucât frontul cirezii era atât de vast încât n-ar fi reuşit decât să devină o pradă sigură frontului de

carne animal prin diminuarea obiectivă a propriei viteze de deplasare. Înainte şi numai înainte asta mai rămânea singura lor salvare dacă în general mai exista una! Un pas greşit o clipă de întârziere însemna nici mai mult nici mai puțin decât o moarte îngrozitoare călcați de picioarele vitelor sau sfâşiați de coarnele lor. Niciodată cravaşa sau pintenii nu şi-au făcut mai bine serviciul decât acum şi niciodată în trecut n-au fost mai importante! Aplecați ca mulați de gâturile bidiviilor lor călăreții îi încurajau sau îi forțau cu frâul, vocea, pintenii sau biciuşca, după caz. Erau prea bine conştienți călăreții, dacă nu şi caii lor că dacă ar fi fost ajunşi după ce această furtună animalieră ar fi trecut n-ar mai fi rămas decât o grămadă informă de oase, carne şi sânge îndărătul lor din care cu siguranță n-ai mai fi putut identifica care era care, dar foarte probabil nici între om sau animal. Taurii de Mexic sau Texas sunt în general foarte rapizi chiar în comparație cu poneii cowboy-ilor. Nici Hayne şi nici Buffalo nu mai vorbeau întrucât aveau şi aşa destul de furcă să-şi mențină caii în cursă. Pe de altă parte vântul şuiera pe la urechile lor umflându-le hainele. Nu-şi puteau exprima nici un gând, asta şi pentru că erau deja la unison. Erau concentrați şi nu se gândeau decât cum să se îndepărteze mai mult de uraganul care vuia în spatele lor, cireada aflată în devastatorul stampede. Odată reuşit acest deziderat se vor putea ocupa şi de asaltatorii indieni ajutându-şi şi camarazii. Din fericire caii lor au început să câştige teren pas cu pas. Când vor fi câştigat destul teren, fireşte că se va pune problema evadării pe vreuna dintre părțile laterale din fața frontului animalier mai ales că spre bucuria celor doi călăreți cireada care avansa în goană se desfăşură într-un semicerc cu partea bombată în mijloc ceea ce le crea perspective mai bune pe flancuri.

— E timpul, Bill, strigă Hayne din toți bojocii pentru a se face înțeles din cauza vântului şi vacarmului provocat de cireadă.

— Să mai aşteptăm câteva clipe, răspunse cercetaşul de la înălțimea capului său. Va trebui să trecem pe dinaintea

taurilor din frunte, de pe celălalt flanc, Phil!

Dar în definitiv asta era clar ca lumina zilei. Au fost însă nevoiți să-şi sporească viteza pentru a dubla distanța ce urmau s-o acopere înainte de a fi ajunşi de cireada în expansiune. Din fericire terenul era propice scopurilor lor, neted şi fără denivelări, de aceea nu era cazul să facă ocoluri pentru a ajunge la țintă. Deodată din punctul de unde se străduiau să ajungă răzbătură detunături de revolver iar în fața lor apărură Nick Wharton, Joe zis Țânțarul călare pe Outlaw precum şi cowboyul Madden care ajunseseră ceva mai devreme pe acel flanc încercând să sperie vitele şi să le întoarcă cu focuri de pistol. Văzând manevra, Bill şi camaradul său care parcurseseră deja o distanță apreciabilă în întâmpinarea scopului țintit şi-au schimbat tactica. Scoțându-şi din centură pistoalele lor cu şase focuri trăgând gloanțele în pământ înaintea vitelor care avansau pentru a le determina să încetinească şi să-şi schimbe cursul dând astfel o mână de ajutor celorlalți camarazi uşurându-le astfel misiunea.

Puțin câte puțin manevra le reuşi. Munca a fost grea şi penibilă dar încununată de succes, eforturile cowboy-ilor fiind astfel răsplătite. Între timp Bill şi Hayne şi-au dublat distanța inițială avută în vedere reuşind să înlăture cu desăvârşire pericolul de-a fi ajunşi de vite şi făcuți una cu pământul. De aceea şi-au moderat paşii bidiviilor alăturându-se camarazilor. Odată avangarda formată din cele mai rapide cornute întoarsă din drum restul cirezii le urmă făcând o amplă întoarcere spre stânga. În centru se formă un loc gol umplut cu promptitudine de masa de animale care-şi schimbase direcția. Odată direcția dată întreaga cireadă execută turnanta făcând ceea ce se cheamă „moara” în limbajul consacrat. Urmă un sentiment unanim de uşurare pe care-l trăiră din plin toți cowboy-ii. Dar aceştia încă nu-şi considerară misiunea încheiată. Desfăşurați într-un cerc larg, Nick, Joe şi Madden s-au străduit în continuare să diminueze goana animalelor obosite şi să le domolească furia.

— Unde au rămas indienii Nick? întrebă Bill Buffalo.

— Sau evaporat ca fumul, Buffalo, răspunse trapperul. Câțiva au fost prinşi de stampede-ul provocat chiar de ei şi s-au mai „multiplicat” pe drum.

— Blestematele de Piei Roşii! Îmi imaginam prea bine că o să avem o confruntare cu ei mai degrabă sau mai târziu dar nu la prima oră a zilei! Oamenii noştri erau tocmai pe punctul de a-şi lua micul dejun iar noi ne pregăteam să asigurăm trecerea vitelor dincolo de râu când aceşti demoni roşii ieşind din tufişurile muntelui şi agitând cârpe colorate au pus cireada în mişcare. Bietele dobitoace n-au ştiut de la bun început în ce direcție s-o ia şi-au început să alerge în dezordine în stânga şi în dreapta. Important mi s-a părut atunci de a-i ajunge pe hoți şi a-i face să plătească un preț cât mai scump în momentul când Lupul Negru m-a atacat.

— L-aş fi putut expedia în lumea drepților pe nemernic dacă cireada n-ar fi fost atât de aproape în spatele meu.

— Mă întreb acum dacă cornutele noastre nu s-au însărcinat ele cu această treabă.

— Nu vom putea şti decât atunci când vom fi examinat traseul vitelor. Dar apropo! Sunt răniți printre oamenii noştri?

— Nu prea mulți. Indienii au venit să fure vite nu să lupte. Burke şi Higgins sunt răniți dar nu prea grav.

— Atunci au avut noroc.

— Nu ştiu dacă e vorba de şansă sau nu. Dacă au avut loc schimburi de focuri după declanşarea stampede-ului câțiva dintre oamenii noştri tot ar fi trebuit s-o pățească. Fireşte nu pot să ştiu ce s-o fi petrecut după ce-am plecat eu.

— N-au mai fost schimburi de focuri de armă de atunci Hayne, interveni Nick Wharton, Burke şi Higgins sunt singurii răniți dar i-am văzut pe cei doi în şea acum o oră, aşadar nu pot fi răniți prea rău.

— Mă întreb unde e unitatea noastră de rezervă de cavalerie. N-ai văzut-o Billings?

— Deloc, şefule! răspunse trapperul.

— Şi nici eu, veni răspunsul lui, Joe zis Țânțarul.

— Şi micul Cayuse? întrebă cercetaşul.

— Am aruncat o privire înainte de toată harababura asta, se pronunță missourianul. Ce pot spune e că micuțul se găsea într-o dispoziție perfectă. Ce s-a mai întâmplat dupaceea se-nțelege că n-am de unde şti.

— După câte-l cunosc e capabil să se descurce de unul singur, Buffalo, spuse şi Nick Wharton. Înainte de-a se înrola în armată a fost cea mai inteligentă Piele Roşie din câte mi-a fost dat s-o cunosc. Nu cred că armata a mai avut prea mult ce şlefui.

În răstimp de o oră Buffalo Bill, Nick, Hayne, Joe şi Madden au reuşit să înconjoare cireada care sfârşi prin a se calma. Încă doi cowboy li se mai alăturară pe parcurs care reveneau aducând câțiva tauri rătăciți. Mai lipseau la apel încă opt oameni despre care nu se ştia deocamdată nimic.

— Un lucru e sigur, spuse Hayne care se ridică în scări pentru a avea o perspectivă mai bună asupra ansamblului. Suntem încă departe de-a fi în posesia tuturor vitelor.

— Cât de multe lipsesc? Ne-o poți spune măcar aproximativ?

— Să le adunăm mai întâi la un loc pe cele rămase după care să le numărăm.

Hayne luă o sfoară lungă după care făcu din loc în loc vreo 40 de încolăcituri. Buffalo Bill descălecă şi adună un pumn de pietricele. Mai apoi cei doi se plasară la o anumită distanță unul de celălalt pe când ceilalți mânară vitele adunate între cei doi. La fiecare duzină de vite care treceau, Hayne lăsa să treacă între degetele sale câte-un nod din cele făcute pe când Bill transfera dintr-o mână în alta câte-o pietricică realizând astfel o dublă numărătoare ceea ce micşora probabilitatea erorii. Manopera nu era simplă deloc întrucât vitele treceau într-un tempo alert ca să nu mai amintim că se creau busculade. Trebuia să ai un ochi format pentru aşa ceva şi o reacție promptă, pe măsură.

— La ce număr ai ajuns, Bill? întrebă Hayne la trecerea ultimului animal.

— 2300! veni răspunsul după ce cercetaşul îşi numără toate pietricelele pe care le trecuse din mâna stângă în cea

dreaptă.

— La mine 2302! anunță Hayne după ce-şi examină nodurile făcute care-i trecuseră printre degete. Asta înseamnă un deficit de 1200 de capete. Se poate spune că Lupul Negru s-a ales c-o pradă bogată.

— Lupul Negru n-a putut pleca cu siguranță cu un număr atât de mare de vite. Sunt sigur că oamenii care lipsesc se vor întoarce şi ei cu un număr mare de cornute rătăcite, preciză cercetaşul.

A fost trimis Madden şi încă doi oameni înspre colinele din jur pentru a aduce vitele rătăcite dacă acestea existau cu-adevărat şi-ale trece apoi peste North Fork la vechiul amplasament al taberei.

CAP. X

PE URMELE HOŢILOR

Încă nu se făcuse ora prânzului când cele 2300 de vite au ajuns în cele din urmă la trecătoarea North Fork. O surpriză plăcută îl aştepta pe Hayne. Orlando, Burke şi Higgins erau prezenți la întâlnire cu toată herghelia de cai din rasa „remuda" aşa cum de altfel preziseseră şi văcarii. Caii se găseau la păşune la o distanță de aproximativ o milă în aval de fluviu hoții de vite scăpând cu desăvârşire caii din vedere. Cu ajutorul lui Orlando, Billings a reuşit să mâne caii pe coline la primul semn de dezordine după care chemându-i în ajutor pe Higgins şi Burke au putut să adune herghelia la un loc. Cei doi cowboy n-aveau decât câteva zgârieturi unul la braț şi celălalt la coapsă de care însă nu şi-au făcut griji nici măcar o singură clipă. Aşadar din cei opt oameni lipsă patru erau din nou prezenți la apel. O oră mai târziu Madden se reîntoarse cu încă doi oameni pe care i-a întâlnit mânând o turmă de vreo cinci sute de capete după care doi cowboy care se duseseră în recunoaştere s-au reîntors însoțiți de ultimii doi lipsă care aduceau şi aceştia cu dânşii vreo două sute de vite. Hayne începea să se simtă din ce în ce mai bine. Reuşise în ciuda tuturor adversităților să păstreze o cireadă de trei mii de vite, toată herghelia şi toți oamenii teferi. Cele două cirezi de câte cinci respectiv două sute de cornute, se găseau separate de restul cirezii în momentul izbucnirii stampede-ului iar cowboy-ii care le aveau în grijă n-au făcut decât să le urmeze. Ulterior au aşteptat să se termine hărmălaia pentru a se reîntoarce la restul cirezii. Hoții Lupului Negru au lăsat

şapte din oamenii lor pe teren. Patru dintre aceştia au fost făcuți una cu pământul sub picioarele dobitoacelor înnebunite chiar de ei, cât despre ceilalți trei au căzut doborâți de gloanțe.

Bill şi Nick Wharton căruia îi datorau precizarea ultimelor noutăți se pregăteau de făcut o ultimă recunoaştere a terenului acoperit de cireadă în timpul stampede-ului. De îndată ce s-au reîntors lângă căruța care nu suferise nici un fel de stricăciuni Orlando bucătarul, îi şi întâmpină cu o masă improvizată. S-au aşezat cu toții pe jos iar mirosul cafelei aburinde avu efectul miraculos de a-i remonta din punct de vedere fizic şi psihic. Hayne se aşezase în umbra căruței trăgând cu nesaț în piept fumurile din pipa lui proaspăt aprinsă.

— Un scurt inventar, constată el. Toți oamenii noştri teferi şi cinci sute de vite pierdute. Curios dar acesta e şi numărul de capete reclamate de Lupul Negru atunci când l-am întâlnit pentru prima oară. Şi-a făcut „bâzdâcul" cum se spune!

— O fi! Dar nu uita că asta l-a costat şapte războinici, replică cercetaşul.

— Pe ipocritul acesta puțin îl interesează şapte vieți, mai mult sau mai puțin.

— De altfel, interveni Buffalo Bill cu ochii strălucitori chiar dacă are vitele să vedem dacă va fi capabil de-a le păstra.

— Ce vrei să spui, Bill? Ai ceva în gând în legătură cu asta?

— Vreau să plec pur şi simplu în urmărirea hoților. Aş vrea să cred că printre cele şapte cadavre să se găsească şi leşul Lupului Negru, deşi nu cred să avem şansa asta. Nick şi cu mine l-am căutat pe micul Cayuse.

— Ei bine?

Cercetaşul scutură capul.

— Am o încredere deplină în talentele acestui băiat. Dacă a rămas în viață sunt sigur că e pe urmele Lupului Negru.

— Băiatul acesta mi-a plăcut de la bun început, Bill şi sper din toată inima să nu i se fi întâmplat ceva rău, mai adăugă şeful convoiului. Ai vreo idee Bill, pe unde s-or fi aținând

indienii cu vitele furate?

— Nick şi cu mine le-am găsit urma. Vor s-o ia spre est către Salt Fork.

— Şi când v-aţi gândit să plecaţi în urmărirea lor?

— De îndată ce Orlando ne va servi masa caldă pe care-o pregăteşte acum, iar Billings se va fi îngrijit cum se cuvine de caii noştri.

— Şi pe cine intenționezi să mai iei cu tine, Bill?

— Nick Wharton, Joe Țânțarul şi cu mine vom fi cei care vor pleca.

— Doamne Sfinte, Bill! Doar nu credeți c-o să reuşiți numai voi trei să recuperați cele cinci sute de vite?

— Şi de ce nu, mă rog? Dacă Bill îşi propune ceva atunci să ştii că şi reuşeşte, interveni Nick.

— Ei bine, ce pot să vă spun? Vă doresc din tot sufletul succes, deşi am mai degrabă impresia c-aţi porni la vânătoare de gâşte sălbatice înarmați cu-n pistolet. Dar ce spuneți, va trebui să v-aşteptăm reîntoarcerea tot aici?

— Nu, nu, nu aici răspunse cercetaşul. Duceți cireada pe ruta principală până la Elm Creek. Acolo se găseşte şi o iarbă gustoasă, de cea mai bună calitate. Aşteptați-ne acolo trei zile. Dacă în acest răstimp nu suntem îndărăt cu restul vitelor continuați-vă drumul, drept înainte. Nu veți mai fi necăjiți de nimeni pe parcurs şi în orice caz nu veți mai experimenta experiențe neplăcute cu indienii, Phil.

— Păi, în acest caz m-aş putea dispensa de doi sau trei dintre oamenii mei care ți-ar putea deveni foarte utili în ceea ce vrei să întreprinzi.

— Dă-le şansa asta lui Nick şi Joe, camarade, ei îmi sunt de ajuns, replică Bill.

O oră mai târziu, reconfortați cu o masă caldă cei trei camarazi s-au urcat pe trei dintre cei mai buni cai din herghelie pornind-o în direcția Salt Fork. Erau Bill Buffalo, Nick şi Joe zis Țânțarul. În timp ce galopau pe urmele foarte vizibile lăsate de cele cinci sute de bovine furate cei trei prieteni cercetau foarte atent împrejurimile nu numai pentru a descoperi la timp eventuali indieni pitiți pentru vreo

ambuscadă dar şi particularităţile terenului întrucât nu era exclus să mai descopere prin văioage animale pierdute de indienii aflaţi pe fugă şi în acest caz misiunea lor ar fi fost să le facă să se alăture cirezii. Îndărătul fiecărei stânci sau tufiş putea sta la pândă un indian care să le trimită glontele morţii de departe. Pentru a preîntâmpina o asemenea eventualitate trebuiau să păstreze tăcerea, să se servească la maximum de toate simţurile pe care le aveau la dispoziţie, văz, auz, miros. Cercetaşul nu se temea deloc de un atac direct, frontal, fiind sigur că majoritatea indienilor Lupului Negru erau ocupaţi cu mânarea vitelor, dar acesta putea foarte bine să fi lăsat câţiva războinici în spate pentru a aranja ambuscade şi capcane în calea eventualilor urmăritori. Celor trei amici nu le-a fost dat să întâlnească nici indieni şi nici dobitoace rătăcite, totuşi spre seară când ajunseseră pe-un platou care le permitea o vizualizare mai bună au zărit un călăreţ care li s-a părut a fi o Piele Roşie şi care avansa înspre ei.

— Indian! murmură Joe. Cred că mă pot baza pe carabina mea chiar de la distanţa asta, spuse el ridicând arma.

Dar cercetaşul îi apăsă ţeava în jos zicându-i:

— Nu aşa de repede, Joe! Mai întâi să vedem cu cine avem de-a face înainte să începem „concertul”.

— Pe dracu! mormăi Joe. Nu văd cine s-ar putea apropia din direcţia aceea. Şmecherul ăsta e cu siguranţă un indian şi de vreme ce-i aşa nu ne poate fi prieten.

— Cu siguranţă nu este vreuna dintre iscoadele Lupului Negru, altfel mersul său n-ar fi atât de liber şi la vedere. Calul său e în plin galop şi în curând va fi aici. Să luăm poziţie şi să-l aşteptăm. Timp de tras vom avea destul după ce ne vom convinge cu cine avem de-a face.

Cei trei se adăpostiră îndărătul unor tufişuri lăsând frâiele libere pe grumazurile cailor lor. Când călăreţul ajunse în dreptul lor, Bill se ridică somându-l pe un ton dur pe indianul apărut să se oprească.

— Uff! Veni surprinsă o voce familiară. Tu, Pae-has-ka, aici?

— Howgh! strigă la rândul său trapperul, exultând de

bucurie, exact ca o cloşcă care tocmai şi-a găsit puiul pierdut. Să fiu al naibii dacă ăsta nu e micul Cayuse!

— Mi-a trecut prin minte c-ar putea fi chiar el, spuse şi cercetaşul după care cei trei ieşiră la iveală din ascunzătoarea lor.

CAP.XI

FEMEILE COMANŞE

— Unde ai fost tot timpul acesta, fiule? îl întrebă de îndată Nick Wharton.

— Cayuse fost pe urme de la indieni, veni răspunsul micului trompetist.

— Mă gândeam eu că asta făceai. Ei bine, şansă sau neşansă, Cayuse? se pronunță cercetaşul.

— Eu găsit indieni, găsit vite.

— Unde sunt?

— Dincolo de Salt Fork. Indieni peste tot. Vite peste tot. Cai peste tot. Vite paşte, cai paşte. Indieni odihneşte şi fumează.

— Bravo ție, tinere erou! îl lăudă la rândul său dând din capul său aprobator, Joe. Ai ajuns exact la timp. Tocmai pe când se făcea noapte şi nu mai puteam distinge urmele ai venit să ne ajuți. Cred că şansa acum e de partea noastră, ce spui Bill?

— Şansa e mereu de partea lui Buffalo mai degrabă sau mai târziu, îl întrerupse Nick Wharton.

— Câți indieni au în grijă vitele furate, Cayuse? îl întrebă cercetaşul.

Acesta ridică în aer ambele mâini cu degetele răşchirate spunând simplu:

— De două ori pe atât.

— Aşadar douăzeci, stabili Wharton. Nu sunt chiar atât de mulți pe cât am crezut. Asta înseamnă cinci oameni pentru fiecare dintre noi, incluzându-l aici şi pe Cayuse.

— Arată-ne direcția în care s-o pornim Cayuse, îi ceru Bill Buffalo. O să ne recuperăm vitele. Cât despre oamenii toți sunt în viață acum că te-am descoperit şi pe tine. Cireada e în drum spre Elm Creek.

— Uff! exclamă micul trompetist şi fără a mai adaugă nici o vorbă se aburcă în şa punându-se în mişcare.

Băiatul cu siguranță că nu mâncase nimic din dimineața în care pornise de unul singur în primejdioasa lui expediție. Era obosit şi poneiul său de asemenea dar Cayuse nu făcea parte din tagma acelora care se plângeau. Bill Buffalo care călărea alături de el scoase din ranița lui de campanie o bucată de carne de vită afumată şi i-o întinse. Micul Cayuse o luă în tăcere şi începu să muşte din carnea tare ca lemnul cu dinții săi albi şi regulați ca perlele.

— Unde erai când au atacat indienii? îl întrebă cercetaşul.

— Cayuse ajută cowboy să ducă animale la râu, răspunse tânărul. Eu vede indieni iese din tufişuri. Uff! Totul petrece repede înainte Cayuse înțelege ceva. Apoi indieni mână vite către Salt Fork. Cayuse repede pleacă pe urme.

— N-a lăsat cumva Lupul Negru iscoade în urma lui? se interesă Bill.

— Doi, trei, dar Cayuse descoperit înainte.

Grupul celor trei amici la care se adăuga acum şi micul indian nu se putea deplasa foarte repede din cauza calului celui din urmă care era extrem de ostenit. De altfel Buffalo Bill nici nu se mai grăbea prea tare având în vedere că ştia de-acum unde se găseau tâlharii indieni cu vitele furate. Prin mintea lui Bill se contură un plan îndrăzneț pentru a rezolva problema recuperării cornutelor dar acesta nu putea fi pus în aplicare decât pe timpul nopții ceea ce le conferea cailor aproximativ o oră de odihnă. Conduşi de către micul Cayuse cei trei amici îşi croiră cu greu drumul către Salt Fork ajungând la un moment dat să depăşească o serie de creste stâncoase de-a lungul colinelor aflate la baza munților. Fără îndoială că Lupul Negru îşi va conduce vitele furate prin munți dar înainte de-a o face îşi va împărți cu siguranță cireada în grupuri mai mici care vor porni pe rute diferite.

Trebuia prin urmare ca vitele să fie recuperate înainte ca indienii să execute această manevră. Fireşte Lupul Negru dispunea de suficienți oameni pentru a-i distribui pe diferite rute pe când cercetaşul nu era însoțit decât de trei ajutoare dintre care unul aproape un copil. La primul lanț de coline joase care li se ivi în cale, Cayuse o apucă imediat înspre stânga până ce pătrunse într-o vale care mergea paralel cu podişul. După ce continuă să meargă astfel înspre nord cam vreo milă Cayuse reveni la direcția inițială adică spre est. Au străbătut numeroase coline mai mult sau mai puțin înalte neabătându-se deloc de la această direcție. În cele din urmă Cayuse se opri pe creasta unei astfel de coline de unde se deschidea o perspectivă generoasă asupra unei văi mai mari decât toate celelalte care începea chiar de acolo.

— Indieni adăpostit vite furate, acolo! arătă micuțul trompetist undeva în stânga văii.

Întunericul care se lăsase era însă atât de gros încât nu era posibil să se zărească nici măcar conturul vitelor masive nici de cum a indienilor însoțitori.

— Uite se mai disting urme aici. arătă Bill undeva înspre câteva tufişuri răvăşite probabil de trecerea dobitoacelor. Odihniți-vă puțin voi şi caii voştri, aşteptându-mă aici. Vreau să plec în recunoaştere să văd ce este înaintea noastră.

— Ai grijă la iscoade Pae-has-ka, îl avertiză micul Cayuse.

— O să mă asigur că nu voi da peste ele, se pronunță încrezător cercetaşul, dispărând în întuneric.

Coborî agil panta abruptă care-i sta în cale după care o luă la picior de-a lungul colinei către sud. Sosi aşa cum scontase în fața taberei indiene dar nu putea distinge nimic din cauza întunericului adânc care se instalase dar nici nu putea îndrăzni să se apropie mai mult întrucât se temea c-ar putea da peste sentinelele postate de indieni. Totuşi ceea ce auzea nu-i lăsă nici o îndoială că în fața lui erau campați indieni. Se strădui să perceapă mugetul vreunei bovine dar nu reuşi să discearnă nimic. Îşi explică lucrul acesta prin faptul că Pieile Roşii îşi duseseră vitele undeva mai departe în josul văii. Oricum ar fi fost îi era clar că mai întâi ar fi trebuit să se

ocupe de indieni şi abia mai apoi de dobitoacele furate. Prima sarcină, primordială era considerabil mai greu de realizat decât adunarea ulterioară a vitelor risipite. Buffalo Bill reveni cât de repede putu alături de companionii săi şi le expuse planul pe care-l rumegase între timp pe drumul de întoarcere.

— Ne vom arunca asupra Pieilor Roşii care sunt masaţi acolo în vale, jos şi-i vom lua prin surprindere. Întunericul profund ne va masca aşa că nu există riscul să ne zărească prematur. Nu ne vom despărţi însă întrucât ar exista riscul să ne împuşcăm între noi. Pe de altă parte ne vom servi numai de revolvere. Principalul e să-i facem pe indieni să creadă că au de-a face c-o mică armată. Nu se va trage nici un foc de armă până ce nu dau eu semnalul. S-a înţeles?

Fără a mai pierde vremea cu vorbe inutile mică trupă se aburcă în şa cu Bill Buffalo călărind în faţă urmaţi de Joe şi Cayuse. Cam la mijlocul drumului dintre punctul lor de plecare şi tabăra propriu-zisă indiană dădură peste caii priponiţi ai indienilor.

— Nici nu sunt atâtea animale pentru o ceată atât de numeroasă ca a Lupului Negru, Buffalo, îi şopti Nick Wharton.

— E destul de greu s-o spui cu exactitate cât de mulţi ponei sunt aici Nick, veni răspunsul pe un ton la fel de scăzut. Dacă indienii dau năvală aici pentru a-şi recupera caii sunt prinşi în capcană. Cayuse îl strigă cercetaşul c-o voce blândă, domoală pe micul trompetist întorcându-se în şa.

— Uff! răspunse imediat băiatul.

— Tu vei rămâne aici, vei aduna toţi caii şi-i vei mâna până la capătul colinei. Dar o s-o faci pe jos.

Băiatul descălecă iar ceilalţi trei prieteni o porniră înainte.

— Vă reamintesc că nu aveţi voie să trageţi decât la semnalul meu, repetă cercetaşul. Sunt câteva lucruri în tabăra indiană pe care nu pot să mi le explic... dar să mergem! Daţi pinteni!

Cei trei prieteni o porniră în galop, fiecare cu revolverul în

mână. Ceea ce urmau să facă era de-o îndrăzneală nebunească. Ştiau prea bine că se aruncau asupra a 20 de indieni sângeroşi care preferau să lupte până la unul decât să renunțe la vitele furate. Tropăitul copitelor în preerie deşteptă întregul lagăr indian. Țipete ascuțite sfâşiară aerul repercutându-se asupra nervilor celor trei albi care nu pregetară totuşi să dea năvală printre comanşi trăgând necontenit foc după foc din revolverele lor. Siluete întunecate apărură de pretutindeni din întuneric alergând de colo până colo, scoțând țipete ascuțite.

— Ei şi-acum încotro ne îndreptăm, prietene? îl întrebă Nick pe Joe care-i sta alături.

— E destul de curios ce se întâmplă aici. Se pare că indienii nu se apără de loc, susținu Joe.

— Dacă nu se apără nu putem trage de sus asupra lor. Cred că ar trebui să punem mâna pe câțiva dintre ei pentru a afla cine sunt, preciză cercetaşul. Mi se pare destul de clar că nu sunt cei pe care-i căutăm. Nu le mai rămăsese nimic altceva decât să-i urmărească pe cei care dăduseră bir cu fugiții. Bill care îl ajunsese pe unul dintre ei îşi repuse revolverul la brâu, sărind din şa apoi, asupra victimei sale. Dădu de-o cuvertură. De-o cuvertură care căzu jos descoperind o ființă, o formă vioaie care țâşni înainte, se împiedică țipând sau mai degrabă cârâind, ca o coțofană. Straniu dar această ființă care nu făcea decât să cârâie de îndată ce Bill vru să-i imobilizeze brațele reuşi să scoată un cuțit cu care lovi, pătrunzându-i în mâneca hainei fără a-l răni deloc.

— Pe sângele dracilor! răsună vocea sarcastică a lui Nick prin întuneric. Dar asta este o tabără de squawas (femei), Buffalo! Am capturat o grămadă de femei. Se prea poate că prietenul nostru, Cayuse să se fi înşelat asupra urmelor lăsate de indieni.

— Şi eu am prins două! urlă de-a dreptul, Joe. Bill Buffalo era în pragul unor sentimente extrem de contradictorii. Era dezamăgit dar în acelaşi timp îi veni o idee care-l mai consolă puțin.

— Astea-s femeile care aparţin Lupului Negru şi oamenilor săi, strigă el. Reţineţi cât mai multe puteţi. Dacă le avem pe femei le putem schimba cu vitele furate. Ăsta nu era tocmai modul în care înţelegea Bill să ducă războiul. Exceptând desigur posibilitatea ca femeile odată eliberate să-l avertizeze pe Lupul Negru de prezenţa câtorva albi în proximitate ideea eliberării lor ar fi exclus posibilitatea ca acestea să fie folosite ca un obiect de schimb cu căpetenia comanşă. De aceea ordinul pe care-l dădu se subînscria unor considerente de strictă necesitate.

CAP. XII

TABĂRA LUPULUI NEGRU

O clipă mai târziu apăru Cayuse aducând şase ponei ataşaţi la aceeaşi sfoară. Mai aducea şi o femeie care intenţiona să fugă tocmai cu ajutorul acestor animale. Adăugând-o la cea prinsă de Bill şi cele patru pe care le aduceau Nick şi Joe, acestea făceau şase fără a mai pune la socoteală şi caii. Ţinând cont şi de afirmaţia lui Cayuse că nu-i scăpase nici un cal asta însemna că nici o altă femeie nu mai putuse evada.

— Ce fel de pradă mai ai să ne arăţi, Cayuse? îl întrebă Joe. Am venit aici pregătit pentru o luptă cu revolverele în mai mult de 50 de feluri diferite şi ne-am ales cu capetele plecate ale câtorva squawas.

Suferinţa zugrăvită pe faţa micului Cayuse deveni extrem de vizibilă.

— O parte din indieni aici o parte din vite acolo. Micul Cayuse nu poate ştie unde este acum războinici indieni. Asta mare ghinion pentru micul Cayuse, declară el.

Era de netăgăduit faptul că se confruntaseră cu un ghinion formidabil dar cercetaşul nici nu se gândea să-l învinuiască pentru asta pe băiat. Cu siguranţă acesta văzuse animalele şi pe indieni. Dacă se întâmplase ca Pieile Roşii să mâne vitele mai departe în timp ce băiatul făcea cale întoarsă pentru a le da lor de ştire asta nu era vina lui.

— Nu face nimic Cayuse, spuse el pe un ton binevoitor. N-aveai de unde să ştii ce se va întâmpla între timp.

După ce se întoarse către prietenul său trapperul adăugă:

— Ia-o de-a lungul văii Nick şi vezi dacă nu poți să descoperi ceva în plus în legătură cu indienii sau cu vitele cu brandul „Sfertului de Cerc”.

— S-a înțeles Buffalo, se pronunță Nick, sărind în şa.

— Cayuse merge şi el? întrebă tânărul.

— Nu, Cayuse, răspunse cercetaşul. De tine am nevoie să mă ajuți să obțin câteva informații de la femeile indiene. Adună-le pe toate şase şi ai mare grijă să nu-ți dispară vreuna în întuneric i se adresă apoi, Bill missourianului.

În timp ce Nick cobora în vale Joe atârnă de şaua sa un lassou lung de 40 de picioare, cu care le înconjură pe cele şase femei. Înainte de-a o face avu grijă să se asigure că nu ascundeau în mâini niscaiva obiecte cu care s-ar fi putut elibera din strânsura lassoului. S-au făcut auzite murmure de indignare şi revoltă printre ele dar s-au potolit de îndată ce s-au convins că nu vor fi maltratate.

— Întreabă-le Cayuse, cum se face că se găsesc aici? îl rugă cercetaşul pe micul indian sperând că un tânăr din rasa lor le va putea dezlega limba. Una dintre ele dădu un răspuns pe care Cayuse îl interpretă astfel:

— Ea spune, Pae-has-ka că femei mers pe urma războinici care vor la North Fork. Squawas sosit aici tabără de la războinici părăsită. Atunci ele vor când se face ziuă din nou să ia urma cirezii şi să se alăture războinici.

— Crezi că spun adevărul?

— Poate, dar numai parțial.

— Ce parte o crezi falsă?

— Cayuse crede că femei ştie unde plecat războinici care părăsit vale. Ele rămas în urmă, pentru ca să nu încurce războinici.

— Spune-le femeilor, Cayuse că dacă nu spun adevărul, vor fi duse toate la Fort Sill.

După ce băiatul le transmise ultimele cuvinte ale cercetaşului spiritele se agitară din nou după care Cayuse luă din nou cuvântul:

— Ele spun, Pae-has-ka că ele nu place să meargă la Fort Sill şi că ele nu mint.

— Întreabă-le te rog, unde sunt indienii cu vitele furate?

Femeile au înțeles în sfârşit că ele au fost luate prizoniere de-o armată a albilor mult prea slabă, formată din trei bărbați şi-un băiat care nu le putea fi primejdioasă comanşilor şi deci prin urmare îşi puteau permite chiar să spună adevărul. Cayuse după ce le ascultă, spuse:

— Ele zic că războinicii au plecat înspre Black Canion şi că are în total 10 războinici împotriva noastră. Încă o minciună, Pae-has-ka.

— Crezi că n-au spus adevărul în legătură cu locul sau cu faptul că Lupul Negru conduce vitele furate?

— Războinici mai mulți, Pae-has-ka.

Între timp reveni şi Nick Wharton care explorase între timp întreaga vale.

— S-a făcut al naibii de întuneric, Buffalo, de nu poți vedea la un pas, dar pot paria că nu se găseşte o singură Piele Roşie pe rază de-o milă.

— Foarte bine, Nick! Femeile spun că banda de hoți a mânat vitele înspre Black Canion. O să mergem până acolo să vedem dacă prizonierele noastre au spus sau nu, adevărul.

— Unde este Black Canion?

— Cayuse ştie unde, spuse băiatul. Numai cinci mile de aici. Cayuse fost odată acolo cu cireadă.

— Aşa deci?

— Ce fac acum, femeile? întrebă Joe Țânțarul.

— Buffalo crede că poate face schimbul vitelor cu femeile prizoniere, spuse Nick izbucnind în râs. Tocmai de-aceea vrea să le ia cu noi, Joe.

— Haida de! mormăi Joe. Indienii n-o să fie niciodată de acord cu acest gen de schimb. Aş putea paria pe asta.

— În orice caz tot o să le luăm cu noi chiar dacă nu va reuşi schimbul. Indienii se vor gândi de toate ori înainte de-a ne pregăti vreo ambuscadă. Aşezați-le în şea şi legați-le bine cu-n lassou. De îndată ce sunteți gata vom pleca.

Dispozițiile astea ale cercetaşului nu avură darul de-a mulțumi femeile care începură să murmure şi să protesteze

deşi nu le-a ajutat la nimic. Nick şi Joe au procedat cu toată delicateţea posibilă îndeplinind întocmai cerinţele cercetaşului. Le legă picioarele lăsându-le totuşi mâinile libere, Bill nevoind să forţeze câtuşi de puţin, nota. Oricum mâinile le erau necesare pentru a le împiedica să lunece de pe cal. S-au adunat toate cuverturile care le-au fost înapoiate proprietarelor de drept. S-au fixat capetele unei frânghii lungi prin oblâncul şeii fiecăruia dintre ponei după care au plecat la drum, luând direcţia Black Canion. Dacă ar fi fost ziuă aspectul acestei procesiuni inedite ar fi stârnit hohote de râs din partea celor trei prieteni. Cercetaşul şi Cayuse călăreau în frunte. Între bătrânul trapper şi vânătorul de blănuri veneau cele şase prizoniere ceea ce împreună făceau opt cai legaţi cu aceeaşi frânghie. Ori de câte ori Nick, Joe sau vreuna dintre femeile legate dădea vreun impuls bidiviului său luând-o ceva mai repede înainte, frontul cabalin se spărgea căpătând un contur pe cât de imprevizibil pe atât de bizar. Atâta timp cât mergeau la vale pe un teren cât de cât neted şi uniform totul era în regulă. În momentul însă când Cayuse se avânta pe-o culme mai abruptă în drumul său către est echilibrul convoiului se rupea de-o manieră grotescă. Trei sau patru dintre ponei ajungeau să fie jenaţi în mişcările lor, pierdeau teren pe versantul abrupt lunecând în spate şi în consecinţă antrenând şi restul călăreţilor. Nick, Joe, femeile şi caii nu se puteau opri din această degringoladă decât jos la poalele colinei după un parcurs în marşarier de mai bine de 20 de picioare. Nick şi Joe se enervau la culme dar asta nu-nsemna nimic în comparaţie cu ţipetele şi clamările celor şase squawas. Cu toate acestea nimeni n-ajungea să fie serios rănit sau să capete jolituri sau zgârieturi mai serioase. De îndată ce harababura înceta iar Nick şi Joe reuşeau să le liniştească pe femei ascensiunea era reluată pe un traseu ceva mai puţin abrupt şi totul părea în ordine. Având în vedere asperităţile drumului şi maniera în care acestea influenţau deplasarea nu se putea merge repede aşa că le-a trebuit două ore pentru a ajunge la Râpa Neagră sau Black Canion. Odată ajunşi acolo au făcut haltă

iar femeile au fost prevenite că orice răzmeriță, nesupunere sau alt act de insubordonare le-ar putea costa viața.

— Ce poți să ne spui în legătură cu canionul acesta, Cayuse? îl întrebă cercetaşul.

— Canion închis ca o cutie, lung de-o milă sau pe aproape. Soldați mână câteodată indieni în canion care intră dar nu pot ieşi decât pe acelaşi drum, se strădui să ofere un răspuns cât mai complet, băiatul.

— Există totuşi vreun drum pe unde am avea acces în canion călare ca să-l putem străbate de la un capăt la altul?

— O singură potecă, Pae-has-ka, pe care Cayuse a găsit-o când a însoțit soldați.

Aruncând hățurile mai tânărului său protejat, Bill Buffalo sări la pământ angajându-se grăbit spre intrarea în canion. Cât despre indieni aceştia se credeau în siguranță plecând de la presupunerea că i-au depistat la vreme pe toți cei trimişi în urmărirea lor, din această cauză nepostând nici un gardian la intrarea în defileu. Mai mult chiar, aprinseseră un foc mare la cinci sau şase sute de picioare la gura canionului în jurul căruia se strânseseră şase sau şapte indieni printre care lui Bill i se păru că-l recunoaşte pe Lupul Negru. Dincolo de foc se aflau vitele. Fără a mai pierde timp cercetaşul se reîntoarse acolo unde-şi lăsase companionii.

— Sunt acolo, Buffalo? îl întrebă Nick.

— Sunt cu toții acolo, prietene.

— Şi-acum ce urmează să facem conform planului tău?

— Să ne recuperăm animalele bineînțeles.

— De acord, dar în ce ordine trebuie să facem asta?

— Nici un moment nu va fi mai bun decât acesta. Iar în ceea ce priveşte metoda prin care s-o facem ce-ai spune dacă acum am provoca noi un stampede? Nu de asta s-a folosit Lupul Negru pentru a dobândi dobitoacele? De ce nu l-am răsplăti şi noi cu aceeaşi monedă?

— Fabulos! îi scăpă entuziasmat missourianului.

— Îl lăsăm pe Joe aici pentru a avea grijă de prizoniere, continuă, Bill. Tu şi cu mine, Nick o să-l urmăm pe Cayuse care ne va conduce la capătul canionului. O să speriem

animalele iar acestea nu vor avea alt debuşeu de ieşire decât exact traseul pe care au intrat.

— Ei, aşa da, strigă satisfăcut bătrânul trapper.

— La ce bun să le mai păzesc pe aceste squawas? izbucni nemulțumit că i se atribuie un rol neînsemnat, Joe.

— Dacă le lăsăm fără supraveghere, Joe adăugă Bill cu blândețe, se vor elibera şi-i vor avertiza pe ai lor. Noi vrem doar să-i luăm pe-aceşti indieni prin surprindere. Joe sarcina ta nu-i mai puțin lipsită de importanță decât a noastră şi-ai să constați că n-o să-ți dea mai puțin de lucru sau vei avea mai puține emoții decât noi ceilalți. Indienii vor fi obligați să vină în direcția asta la fel şi animalele. Nick îndepărtă sfoara cu care legase poneii iar cercetaşul împrumută trei cuverturi de la prizoniere după care sub conducerea lui Cayuse, Bill şi tapeurul executară un ocol care-i aduse până la urmă la o proeminență stâncoasă care le permitea efectuarea unei descinderi chiar în fața obiectivului pe care şi-l propuseseră.

CAP. XIII

AL DOILEA STAMPEDE

Se poate presupune că acolo unde un indian a pus piciorul odată îl va mai pune şi-a doua oară. Facultatea de-a observa şi de-a reține este o condiție esențială a vieții în sălbăticie iar micul Cayuse care se angajase în armată, civilizându-se într-o oarecare măsură îşi conservase instinctul rasei sale. În timp ce călăreții urcau cu băgare de seamă pe creasta stâncoasă puteau să distingă destul de bine tabăra indiană la lumina tremurătoare a flăcărilor focului aprins de către comanşi. Primele dobitoace ale cirezii furate nu erau la o depărtare mai mare decât o sută de metri de foc. De acolo formele lor greoaie deveneau tot mai confuze pierzându-se în obscuritate. Indienii credeau fără îndoială că nu mai era necesar să fie păzită cireada. Tabăra lor bloca singura cale de ieşire iar crenelurile stâncoase prezente peste tot nu erau de natură să permită animalelor să se îndepărteze, în acelaş timp constituindu-se într-un obstacol natural pentru orice fel de intruziune. Coborârea a fost groaznică pentru cabaline. Fundul canionului în întunericul nopții părea asemenea unei prăpăstii, văzute de sus în condițiile în care lumina lunii nu avea acces direct. Faptul că cei trei amici albi nu puteau zări unde călcau făceau efortul acestora de zece ori mai dificil. Cercetaşul şi trapperul îşi ascuțiră la maximum auzul orientându-se după zgomotul făcut de copitele calului lui Cayuse care călărea în frunte. În sfârşit au ajuns jos fără alte peripeții, asta însemnând căzături de pe cal ceea ce s-ar fi constituit într-un dezastru deşi julituri şi contuzii au suferit

cu duiumul. La baza pantei abrupte, stâncoase, pe care o coborâră, cei patru călăreți s-au oprit pentru aşi trage sufletul şi-a lăsa şi caii să răsufle nițel.

— E miezul nopții oare, Buffalo?

— Mai mult sau mai puțin, Nick, veni sec răspunsul.

— Dacă am reuşi să mânăm vitele încă în noaptea asta atunci aş zice şi eu c-am făcut o treabă reuşită.

— O fi, nu zic ba, numai că vitele ele însele, sunt obosite aşa că nu le văd pornind-o prompt la drum mai devreme decât mâine dimineața.

— Pe dracu! Nu trebuie decât să priveşti una din dobitoacele astea mexicane pentru a-ți trece tot cheful!

— N-are importanță! Deocamdată mai avem încă de tras până ce vom reuşi ceea ce nu e nici odată prea sigur dacă luăm numai în considerare faptul că Pieile Roşii ar putea călări atât de repede încât să întoarcă vitele înainte de-a izbuti să iasă prin gura defileului.

— Ce-i drept asta cam aşa-i.

— Chiar şi tu Nick ai putea reuşi să faci ca o cireadă întreagă să se abată din drum şi asta încă în dimineața asta.

— Să sperăm totuşi în reuşita planului nostru, veni răspunsul optimist al trapperului.

Între timp caii şi călăreții îşi traseră sufletul revenindu-şi cât de cât, abia apoi răsfirându-se de-a lungul văii, trapperul şi Cayuse flancându-l pe Bill care călărea în centru, puțin mai în față. Fiecare dintre aceştia purtau cu dânşii câte-o cuvertură înflorată pentru aţâțarea taurilor numai că-n obscuritatea asta nu prea scontau că-şi vor face efectul. Mai mult se bazau pe chiotele şi împuşcăturile prin care sperau să sperie animalele. Un sunet de țignal înăbuşit îl avertiză pe Bill că Nick Wharton şi ajunsese-n contact cu dobitoacele cele mai îndepărtate de focul de tabără. Cercetaşul răspunse la acest semnal printr-un chiot puternic şi un foc de revolver. Nick Wharton împreună cu micul indian la rândul lor îi răspunseră acestuia prin nişte sunete de trompetă îndrăcite. Concomitent cu sunetele scoase călăreții dădură pinteni cailor lansându-se într-un galop formidabil. Vitele s-au

ridicat în picioare instantaneu aproape dând buzna aşa precum se şi aşteptau de altfel spre singura poartă de scăpare care era şi ieşirea defileului (canionului). Animalele sunt cu atât mai de grabă supuse sentimentului de panică cu cât deja au mai experimentat unul. Tocmai de aceea văcarii sunt mai grijulii decât oricând cu cornutele lor mai ales în această perioadă, adică după ce avusese loc deja un stampede. Cu siguranță aceste animale aduse din Mexic nu făceau excepție. Porniră în avalanşă, tropăind de mama focului în timp ce indienii alergau ca apucații de colo, colo, pe lângă caii pe care nici nu mai apucară să-i încalece. Înainte ca vitele să ajungă în preajma focului comanşii s-au repezit să smulgă parii care erau înşirați de-a lungul drumului postându-se în față cu intenția evidentă de-a împiedica evadarea cirezii pe singura cale posibilă, ieşirea din canion. Din nefericire lucrurile nu se petrecură aşa cum au sperat indienii. Cornutele au fost departe de-a se lăsa intimidate de cele câteva Piei Roşii care li se puseseră de-a curmezişul, ba mai mult îi striviră sub copite ca pe nişte surcele. Cât despre ceilalți indieni, speriați de moarte şi-au căutat scăparea în fundul canionului unde o rupseseră la fugă pentru a aştepta acolo încetarea „furtunii". Nu trecuseră nici două ore de când cercetaşul, trapperul şi Cayuse îl părăsiseră pe Joe în timp ce masa enormă de carne mobilă şi începuse a părăsi râpa. Pieile Roşii fuseseră atât de stupefiați şi demoralizați de acest surprinzător stampede încât n-au fost capabili de-a trage nici un foc de armă asupra albilor care galopau alături de animalele înnebunite, însoțindu-le la ieşirea din canion. Abia acolo cercetaşul se opri pentru o clipă strigând:

— Joe!

— Prezent! veni instantaneu răspunsul missourianului care se ivi numaidecât.

— N-am făcut nici un târg cu Lupul Negru şi-acum am mai mare nevoie de tine decât de prizoniere îl întâmpină cercetaşul. Lasă-le în plata Domnului pe femeile astea şi vino să ne ajuți.

— Iată, pot să plece! strigă Joe, după care împreună cu Bill o luă la galop pentru a li se alătura lui Nick şi Cayuse care se aflau pe urmele cirezii.

Intenția acestora era de-a lăsa vitele să alerge în voie până ce se vor opri singure având doar grija de-a nu le lăsa să se disperseze. Din fericire cireada alerga chiar în direcția dorită de aceştia care era Salt Fork şi unde adăsta restul cel mare al cirezii principale. Deşi trecură succesiv prin văi înguste scăldate doar de lumina lunii sau platouri întinse cu iarbă suculentă căreia cireada pusă pe fugă nu-i acorda nici o atenție, n-au avut niciodată senzația că cireada a scăpat de sub control sau se va răzleți în mai multe fragmente. Alerga mereu ca o masă compactă până când după ce parcurseră mai multe mile vitele au început să manifeste semne vizibile de oboseală încetinindu-şi goana lor oarbă până ce în final s-au oprit cu totul. Bill şi camarazii săi nu întâmpinară nici o greutate în a găsi un loc convenabil pentru a-şi îngădui pentru ei şi animale un repaos pentru odihnă, binemeritat.

— Camarazi, vitele se află în siguranță pentru moment, li se adresă tuturor Bill Buffalo. De-acum nu ne mai rămâne decât să le veghem şi nu prea văd ce-ar putea întreprinde Pieile Roşii să reintre în stăpânirea acestora. Lăsați caii să pască în voie iar voi duceți-vă să vă întindeți puțin. Între timp eu o să stau de veghe.

— Am ajuns chiar în valea unde le-am luat pe indience prizoniere, constată Nick Wharton care sări sprinten de pe crupa calului.

— Încă nu s-a făcut ziuă şi suntem deja în posesia vitelor noastre ceea ce nu-i rău deloc, mai adăugă râzând Joe Țânțarul.

În timp ce însoțitorii săi se odihneau Bill o porni călare de-a lungul văii în căutarea spionilor indieni în eventualitatea că-şi vor fi făcut apariția. Nu descoperi nici unul. Trei ponei păşteau alături de caii albilor în timp ce alții pe care reuşiseră să-i antreneze alături de cireada pusă pe fugă, din tabăra indienilor îi pierduseră pe drum. Lupul Negru şi banda sa cu siguranță că nu puteau reuşi să urmărească

cireada pe jos. E adevărat că trebuiau să fi găsit femeile şi poneii lor. Oricum erau doar şase cai pe spinarea cărora puteau călări doar şase indieni care era greu de crezut c-ar putea porni în urmărirea cirezii cu toate că după mărturia femeilor n-ar fi avut de-a face decât cu patru albi. La răsăritul soarelui animalele încă mai dormeau ceea ce era o dovadă concludentă a modului în care le obosiseră cele două stampede-uri şi felului dur în care fuseseră tratate mai târziu de către indieni. Era târziu deja, când Bill Buffalo îi trezi pe tovarăşii săi în timp ce doar cele mai viguroase dintre animale reuşiră să se scoale şi să pască alături.

— Doar puțin şi ne lăsai să sforăim toată ziua, ce spui, Buffalo? întrebă Nick Wharton, care sări de-a dreptul în picioare de îndată ce văzuse soarele sus pe cer.

— Aveați cu toții nevoie de repausul ăsta prieteni, replică cercetaşul. De altfel de abia acum animalele încep să se pună în mişcare. Deocamdată să ne căutăm proviziile şi să luăm micul dejun şi-abia apoi să plecăm la drum. Dacă nu vom fi aproape de Elm Creek până mâine seară Hayne va da semnalul de plecare fără cele cinci sute de capete de vită.

— Oare cât de multe vite am reuşit până la urmă să adunăm? întrebă ca pentru sine Joe în timp ce cotrobăia după merinde în bocceaua sa.

— În timp ce dormeați am reuşit să le număr. Sunt în jur de cinci sute şi cinzeci, veni răspunsul cercetaşului.

— Pe toți dracii! Aşa cum văd eu că evoluează lucrurile n-ar fi exclus ca Hayne să se trezească cu mai multe vite pe care să le predea agenției decât au fost achiziționate.

— E clar că multe dintre vitele noastre nu poartă însemnele „Sfertului de Cerc", preciză cercetaşul.

— O cireadă adevărată îşi păstrează întotdeauna integritatea pe întreg parcursul, se pronunță Nick.

— Şi când te gândeşti că Lupul Negru voia cu orice preț să distrugă această calitate, zâmbi maliții os Joe.

Odată încheiată această constatare camarazii se repeziră asupra bucatelor sărăcăcioase pe care le înfulecară totuşi cu mare lăcomie. Abia apoi îşi încălecară caii urnind cireada în

direcția Salt Fork. Totuşi nu se grăbeau din cale afară permițând vitelor să mai îmbuce câte-o gură din iarba suculentă pe care o întâlneau pe drum. Încă nu se făcuse amiază când au intrat în depresiunea care conducea nemijlocit spre Salt Fork. În timp ce cireada mirosind apa, vitele grăbindu-se înspre vad, Bill şi prietenii săi se mărginiră să supravegheze animalele de pe o colină învecinată. Deodată, micuțul Cayuse scoase un strigăt de avertizare:

— Indieni! strigă el.

— Cum? exclamară ceilalți aproape într-un glas, gândind probabil că Pieile Roşii le luaseră urma.

— Indienii ăştia nu vin din spatele nostru, ci tocmai traversează râul, se pronunță acum pe un ton calm, Bill Buffalo. Printre aceştia îl recunosc pe căpetenia comanşă Lupul Negru, mai adăugă Bill spre surprinderea tuturor.

CAP. XIV

BĂIEŢII ÎN ALBASTRU

Surpriza pe care o trăi Bill acum n-a fost cu nimic mai mică decât cea a camarazilor săi. Din poziția dominantă pe care şi o aleseseră puteau vedea cum o duzină de Piei Roşii îşi adăpau caii în apa râului Salt Fork.

— Cayuse! strigă cercetaşul.

— Howgh! Veni involuntar răspunsul.

— Spune-mi, rogu-te, indianul ăla din fruntea grupului, nu e cumva Lupul Negru?

— Sigur că e el. Cayuse îl cunoaşte prea bine.

— Nemernicul ăsta! murmură, Joe. Cum, pe coarnele lui Belzebuth viermele ăsta e prezent aici, câtă vreme noi l-am lăsat în urmă pe el şi pe bandiții lui, acolo, în canion?

— Hm, iată o întrebare la care aş dori să capăt răspuns. Tu ce părere ai, Buffalo? se interesă Nick Wharton.

— Este absolut imposibil ca indienii pe care i-am lăsat în urmă în canion să facă un ocol mare şi să ne-o ia înainte ajungând dinspre est la apele râului Salt Fork. Singura explicație logică e că indienii care aveau în pază vitele în canion nu erau decât o parte a detaşamentului Lupului Negru, el însuşi fiind în altă parte. De altfel eu nici nu am văzut mai mult de cinci sau şase indieni în jurul focului ci doar am presupus că şi ceilalți se află prin preajmă. Pe de altă parte mi s-a părut că-l recunosc pe Lupul Negru într-unul dintre aceştia, dar e clar acum că m-am înşelat... Dar oricum ar fi n-avem timp acum să flecărim, prieteni. Va trebui să luptăm!

Spunând astea Bill străbătu cu privirea terenul pe care se aflau încercând să-şi dea seama dacă nu găsea repede o poziție mai prielnică pe care să poată organiza o apărare mai bună împotriva unui număr superior de oponenți.

— Pun pariu cu oricine că dobitoacele noastre n-or să înceapă aşa curând un nou stampede, se exprimă Nick.

— Aceşti blestemați de comanşi vor trebui mai întâi să dea piept cu noi înainte de-a ajunge la vitele noastre, adăugă şi Joe. Nu cred c-aş mai fi dispus să le cedez a doua oară după ce-am trecut prin ce-am trecut.

— Nici nu se pune problema! se-mbățoşă, Nick Wharton. Ei bine, sunt ei doisprezece dar şi noi suntem patru. În ziua în care nu sunt în stare să dovedesc trei indieni ar fi mai bine să dispar.

Războinicilor indieni păru tot atât de mult să le displacă surpriza de a-i vedea pe Fețele Palide şi cireada cât şi invers. Se adunară rapid la buza văii pentru a ține repede un sfat de război. Abia apoi îşi mânară poneii pentru a atinge malul occidental (vestic) al râului.

— Pe aici, prieteni! strigă Buffalo Bill, întorcând capul de la înălțimea calului său înspre dreapta către un punct unde bivolii traversând tocmai nişte ravine, se-ntinseseră cât erau de lungi chiar pe piscul unui lanț de coline.

— Cayuse, strigă el când toți camarazii săi fură adunați în jurul său. Ia te rog, toți caii şi mână-i de cealaltă parte a versantului. Noi o să facem tot posibilul să-i împiedicăm pe indieni să ajungă până acolo. Dacă noi n-o să reuşim fă în aşa fel ca animalele să nu ajungă în mâna hoților… Ei şi-acum pregătiți-vă carabinele, băieți, ele rămân toate atuurile noastre, mai adăugă cercetaşul privind cum Cayuse se-ndepărta cu caii.

Gloanțele şi începură să şuiere pe la urechile lor imediat ce cei trei albi se pregăteau să ia poziție în adăpostul lor…

Pieile Roşii le ghiciră planul de la bun început încercând să-l împiedice numai că au întârziat un minut. Vitele au apucat să intre în apă în aval şi deja se găseau la o oarecare distanță. Lupului Negru nu-i rămăsese prin urmare altă

alternativă decât să se dedice luptei care se prefigura, cu Feţele Palide. Carabina cu patul lung a lui Joe şi pe care acesta o botezase Sairy Jane a fost prima care „vorbi” iar rezultatul a fost că unul dintre indieni se prăbuşi de pe poneiul său.

— Încă unul pe răbojul lui Joe Ţânţarul de ziua Sfântului Joe din Missouri! se pronunţă cu-n rânjet sălbatic missourianul. Numele meu complet este Joseph Johnson Spencer Me Gillicuddy care este un pic cam lung, admit, dar cum şi eu sunt destul de lung de la mama Natură, m-am gândit…

Dar nimeni nu va şti niciodată ce gândea bunul Joe. Discursul său bizar ţinut într-un loc şi un moment special a fost întrerupt brusc… O bucată din partea vestică a râului Forth era acoperită de pini şi de arbuşti de bumbac, prezentând un intrând din tufe dese de răchitiş. Dinspre această zonă de vegetaţie încâlcită se auziră răsunând clar sunetele penetrante ale unei trompete, parcă anunţând atacul. Nick riscându-şi viaţa ieşii din tranşeea lui de infanterist pentru a putea arunca o privire inchizitorială de cealaltă parte a versantului.

— Mii de trăsnete! exclamă el stupefiat. Ăsta nu e Cayuse, care e tot atât de surprins ca noi toţi. Indienii reacţionară de-o manieră mai mult decât nelalocul ei. Izbucniră într-un imens hohot de râs! Doar mai fuseseră păcăliţi nu de mult cu acelaşi truc! Nevoind să se lase „duşi” pentru a doua oară rămăseseră pe poziţii împroşcând marginea gropii unde se aţinuse cu puţin mai înainte Nick cu o ploaie de gloanţe. Numai că acesta dispăruse exact la timp în adăpostul său natural.

— Dracii să-i ducă pe toţi în infernul lui Manitou! Se pare că roşii ăştia îşi închipuie c-ai apelat din nou la vechiul tău truc, Bill mormăi Joe.

— Ei bine vor fi păcăliţi din nou deşi nu de aceeaşi manieră, replică cercetaşul. Ia priviţi prieteni! Băieţii în albastru! Brigada de cavalerie din Fort Sill care operează acum în Wichita.

Într-adevăr un detaşament de cavalerie îşi făcea acum intrarea în desişul de răchită, trăgând salvă după salvă din muschetele lor. Dacă n-ar fi fost situaţia atât de tragică uimirea indienilor ar fi părut de-a dreptul ridicolă. Pentru câteva momente aceştia au fost atât de uluiţi încât nici nu mai ştiau ce să facă: să lupte sau s-o ia la sănătoasa! Când se risipi fumul primei salve se văzură patru ponei fără călăreţii lor şi unul dintre aceştia aparţinea Lupului Negru. Pierderea şefului lor i-a „iluminat" în sfârşit pe supravieţuitorii rămaşi cu atât mai mult la vederea carabinelor şi-a şarjei „băieţilor în albastru" care veneau în galop cu capetele aplecate ca într-un adevărat atac de cavalerie. Aceştia aleseseră să înainteze pe flancuri pentru a evita desişul de răchită, doi dintre aceştia căzând înainte de-a fi dispărut dincolo de versantul colinei. Cercetaşul nelinişţit acum dinspre partea lui Cayuse sări din adăpostul său pentru a-i oferi protecţie. Dar acesta nu avea nevoie de protecţie, indienilor perindu-le orice chef de luptă. Din doisprezece mai rămăseseră doar şapte şi-acum nu se gândeau decât cum să profite mai bine de bunăvoinţa soldaţilor care şi-au înfrânat caii tocmai pentru a le oferi posibilitatea de-a scăpa cu fuga. Cât despre cavalerişti aceştia nu erau decât zece oameni excluzându-l pe locotenentul care îi conducea. Nick, Joe şi Bill Buffalo nu întârziară să alerge în întâmpinarea salvatorilor lor.

— Ce mai faci, Branscombe? strigă cercetaşul, întinzându-i mâna. Dumneata şi băieţii dumitale aţi sosit chiar la timp pentru a scuti de-o mică scărmăneală.

— Pe Dumnezeul meu Cody, mie mi se pare c-am sosit exact la timp pentru a vă salva preţioasele voastre vieţi.

— Bah! făcu Nick Wharton pe un ton sarcastic. Voi sunteţi numai o duzină, locotenente; în ziua în care Bill Buffalo, Joe şi cu mine nu vom fi în stare să facem faţă la câţiva hoţi de Piei Roşii atunci vom intra în pensie. Dar de ce nu i-aţi urmărit pe nemernicii ăştia? Puteaţi să-i nimiciţi până la unul.

— I-am menajat Nick, iată ce-am făcut, preciză

locotenentul. Tocmai am aflat că Ursul Cenuşiu şi alți şefi de seamă din marea tabără de vară a comanşilor au plecat la Fort Sill pentru a-l asigura pe comandant că sunt pentru pace. De aceea nu vrem să fim prea duri cu bandele rebele pentru a nu ne compromite perspectivele de pace. De altfel după cât se pare noi ne-am cam reglat conturile cu Lupul Negru ăsta. Acum că l-am lichidat, cireada n-o să mai aibă nici un fel de probleme pe traseul ei, până la destinație.

— De unde veniți, locotenente? îl întrebă cercetaşul.

— Din Wichita, unde am întâmpinat tot felul de aventuri, Cody. Eram tocmai pe cale de-a ne reîntoarce la Fort Sill când am întâlnit pe drum unul dintre cowboy-ii voştri mânând înspre nord o cireadă de vite pentru guvern. Acesta ne-a spus ce-ați pățit cu indienii şi cam pe unde sunteți voi, numai că v-am pierdut pe drum pentru a vă dea mai repede o mână de ajutor.

— Ei bine, iată cireada, arătă cu mâna înspre vitele de cealaltă parte a râului Salt Fork, cercetaşul. Am găsit ceea ce căutam.

— Întotdeauna se întâmplă cam aşa atunci când se amestecă Bill Buffalo. Este maniera lui proprie de lucru, se exprimă Nick Wharton.

CAP. XV

PE DRUMUL SPRE ELM CREEK

Nick Wharton şi Joe zis Ţânţarul aproape că regretau acum intervenţia soldaţilor. Le-ar fi plăcut să se răfuiască de unii singuri cu hoţii de Piei Roşii şi să-i pedepsească pentru toate şicanele făcute. Bill Buffalo, dimpotrivă, era bucuros de modul în care s-au desfăşurat lucrurile. Cinci cadavre de indieni printre care şeful lor, Lupul Negru şi care zăceau la poalele colinei, recuperarea completă a cirezii, era o recompensă mai mult decât onorabilă prin care au fost recompensate toate eforturile lor. În acelaşi timp se constituia şi într-un avertisment serios adresat şi altor bande care urmăreau scopuri asemănătoare. Micul Cayuse se reîntoarse cu caii pe platoul stâncos fiind primit cu ropote de aplauze de către toţi cei prezenţi inclusiv cavalerişţii sosiţi în ajutor întrucât micuţul indian era cu deosebire iubit de către toţi soldaţii fortului. Unul dintre cei şapte indieni doborâţi de gloanţe mai respira încă. Bill îi făcu un semn lui Cayuse să se apropie.

— Dacă poate vorbi, îi ceru cercetaşul, întreabă-l cine erau indienii din canion şi ce făceau femeile lor (squawas) în valea aceea.

Prezenţa femeilor îl intriga mai cu seamă pe Bill. Dacă cumva ar fi avut copiii cu ele sau alte obiecte casnice uimirea acestuia ar fi fost mai mică. Femeile găsite însă nu aveau asupra lor decât poneii şi câteva cuverturi ceea ce era împotriva obiceiurilor lor. Micul Cayuse îngenunchie lângă muribund vorbindu-i pe un ton calm, potolit, cu maximă

blândețe. N-o făcea din ipocrizie ci era chiar felul său de-a fi, generat de inima sa bună care-i înmuia pe răufăcători şi-i onora pe duşmanii căzuți în luptă. Indianul îşi fixă privirea uimită asupra băiatului şi deşi umbrele morții deja îl învăluiră îi răspunse acestuia pe-o voce slabă, angajându-se un soi de conversație între aceştia. Întrucât era de prevăzut că acest dialog nu se va putea prelungi prea mult din cauza stării rănitului, Cayuse nu crezu de cuviință să-l întrerupă pe muribund pentru a-i traduce spusele, lucru înțeles cum se cuvine de cei din jur. De altfel după încă câteva cuvinte rănitul se convulsionă brusc... apoi îşi dădu sufletul. Cayuse se ridică în picioare.

— Ei, ce-a spus? se interesă cercetaşul.

— Destul de multe lucruri, Pae-has-ka, replică băiatul. Fiind sigur că Fețele Palide va urmări cireadă furată. Lupul Negru împarte oamenii în două cete. Una trebuie rămână în canion pe când cea de-a doua trebuie să întoarcă pentru a organiza un alt stampede aducând din nou vitele în stăpânire lor.

— Fir-aş al naibii, Bill! scrâşni Joe Țânțarul, care se apropie împreună cu Nick Wharton. Da ştiu că sunt hrăpăreți Pieile astea Roşii şi dacă această vulpe bătrână de Lupul Negru n-a fost unul dintre aceştia atunci înseamnă că nu mai ştiu eu pe ce lume mă aflu.

— Foarte adevărat, Joe îl sprijini trapperul. Roşii ăştia nu se satură niciodată.

— Continuă, Cayuse, reluă cercetaşul. De ce n-a atacat Lupul Negru pentru a doua oară?

— Pentru că spionii lui i-au raportat că soldații sunt pe urmele sale.

— Ei, ei, deci mai sunt şi soldații buni la ceva, îl întrerupse, Branscombe.

— Când Lupul Negru întâlneşte cu spionul său atunci acesta se reîntoarce, îşi continuă raportul, tânărul indian. Apoi rămâne foarte surprins să vadă pe Pae-has-ka împreună cu cireada pregătit pentru a traversa râul. Gândeşte că poate Pae-has-ka, recuperat vite...

— Sper numai că nu l-a costat un efort prea mare de gândire să creadă una ca asta, izbucni în râs Joe.

— Atunci, Lupul Negru hotărăşte, trebuie luptat. El vrea scalpul de la Pae-has-ka, relată mai departe băiatul. El este foarte mânios pentru ce petrecut la „Sfatul războinicilor” şi pentru uciderea omului spion de al său. Căpetenie angajează luptă apoi aude trompetă. Crede Pae-has-ka vrut păcălit a două oară, dar curând vede că se înşeală, continuă cu un zâmbet amuzat Cayuse. Apoi el moare pentru greşeală. Apoi şi alți războinici moare pentru greşeală. Howgh!

Băiatul încetă să mai vorbească şi vru să se reîntoarcă la poneiul său.

— Acum în legătură cu femeile, ce ai de spus?

— N-a avut timp, Pae-has-ka, a vrut să spună, dar el murit.

Aşadar prezența femeilor în vale continua să rămână un mister. Bill Buffalo îşi avea însă teoria sa. El era de părere că acestea aparțineau satului pe care-l întâlnise în drumul său când plecase pentru prima oară în recunoaştere după înțelegerea cu conducătorul cirezii. Mai credea că acestea îl aşteptau pe Lupul Negru şi pe ceilalți războinici să se întoarcă din escapadă cu vitele. De ce însă cele şase squawas au rămas în urmă pe când ceilalți s-au refugiat în canion, rămânea o enigmă şi aşa cum se întâmplă adesea în viață nu se putea găsi întotdeauna o explicație logică şi satisfăcătoare.

— Aveți nevoie de mine pentru a mâna vitele? întrebă Branscombe încă cu un picior în scara şeii.

— O, nu, putem să le mânăm şi singuri răspunse Buffalo Bill. O să ajungem la Elm Creek mâine seară iar de acolo nu mai sunt decât două reprize de mers până la trecătoarea North Fork. Nu țin deloc să te oblig mai mult, domnule locotenent.

— Ce-i drept nu veți mai întâlni indieni pe parcurs şi dinspre partea mea vă cred perfect capabili pe voi patru să mânați cinci sau şase sute de vite până la țintă.

— Atunci nici nu mai merită să mai zăbovim asupra subiectului.

— După ce-o să duci vitele în cireada mai mare a lui Hayne, ce intenționezi să faci, Cody? Te vei întoarce în fort?

— Cu siguranță! Trebuie să vin pentru a-mi prezenta raportul.

— Atunci adio! Sunt foarte bucuros că am avut privilegiul de-a vă întâlni şi-a mai petrece puțin timp cu voi.

Locotenentul făcu un semn cu mâna trompetistului după care spuse cuvintele ceremoniale, pe un ton calm şi hotărât:

— În şea!

După care urmă un alt ordin:

— Înainte!

În urma căruia cavalerişții o porniră de-a lungul râului îl traversară depărtându-se apoi în galop.

Pieile Roşii căzute în luptă au fost lăsate în pace ştiindu-se prea bine că indienii vor reveni şi-şi vor ridica morții.

— Ei şi-acum prieteni de noi depinde dacă vom reuşi să mânăm cireada sau nu. Dacă vom ajunge la Salt Fork până mâine seară înseamnă că nu ne-am ieşit din mână, a fost de părere Nick Wharton.

Odată precizate lucrurile astea au sărit cu toții în şea după care au trecut la rândul lor de cealaltă parte punând cireada în mişcare. Cei patru camarazi se mărginiră să călărească în urma cirezii neavând altă grijă decât să facă să reintre în rând vreun tăuraş mai zburdalnic care se rătăcea.

— Pun pariu pe tot salarul meu că lui Hayne nici prin cap nu-i trece că ne-a fost dat să ne-ntâlnim de trei ori cu Lupul Negru pân-a reuşi să-i ducem vitele furate îndărăt.

— Şeful cirezii fusese cu mult timp înainte avertizat în legătură cu pericolele şi dificultățile itinerariului ales care ducea de cealaltă parte a Râului Roşu, se pronunță Bill.

Pe de altă parte nici cealaltă variantă prin Panhandle Texas nu era viabilă întrucât ducea la o pierdere mai mare de timp de care nu dispunea atunci când a plecat peste Rio Grande del Norte. Dacă vitele n-ar fi putut fi livrate într-o perioadă determinată de timp guvernul s-ar fi văzut obligat să ceară penalizări consistente. Aşadar situația era delicată: fie că se reîntorcea prin Panhandle Texas dar ieşea din limita

de timp, ceea ce era rău, fie continua să meargă pe vechiul drum riscând să piardă toate vitele prin atacul indienilor ceea ce era la fel de rău. Şi ceea punea capac la toate, guvernul nu dispunea de suficienți soldați pentru a asigura securitatea împotriva acțiunilor ostile ale indienilor, aşa cum de altfel o promisese. Fără îndoială că Hayne s-ar fi putut considera îndreptățit să conteste penalizările guvernului atâta timp cât acesta nu-şi putuse propriile lui promisiuni dar caracterul omului a fost întotdeauna mai presus de asta. În această noapte cele cinci sute de vite deja făceau popas în locul unde întreaga cireadă îşi făcuse tabăra acum două nopți. În dimineața zilei următoare râul a fost traversat şi prin asta lungul marş înspre Elm Creek începea. Încă în seara aceleiaşi zilei liziera de arbori care ascundeau Elm Creek deveni vizibilă, iar puțin mai târziu se zări şi focul de tabără pe care-l aprinsese Hayne.

— Iată, se zăreşte, tabăra, strigă cuprins de voioşie, Nick Wharton.

— Iar pe noi îndărăt cu încă şi mai multe animale decât ne-a furat Lupul Negru îl completă, Joe Țânțarul.

— HOI, HOI! se auzi imediat un strigăt de salut dinspre tabăra principală.

Bătrânul Nick a fost acela care dădu un răspuns similar.

— Cui aparțin vitele? strigă cu o voce exasperantă, Hayne. Pentru ce dracu caută vacile astea în mijlocul cirezii noastre?

— Pur şi simplu pentru că îți aparțin, Phil! replică râzând cercetaşul cu vocea sa sonoră. Toate vitele astea poartă un punct în mijlocul unui sfert de cerc.

— Dumnezeule mare! strigă şeful cirezii stupefiat. Tu eşti, Bill?

CAP. XVI

CONCLUZII

Madden, Burke, Higgins şi ceilalți cowboy sosiră călare salutându-l cu bucurie pe Buffalo Bill şi pe camarazii săi; în timp ce cowboy-ii se ocupau de vitele regăsite, ceilalți, adică noii veniți se duseră să-l întâlnească pe Hayne.

— Ei, vecine! îi strigă Joe cine crezi c-a amestecat vitele astea cu-ale voastre?

— Pe cinstea mea, replică Hayne nici eu nu cred c-ai fost dumneata, prietene.

— Nici dumneata n-ai crezut că Bill Buffalo va reuşi de această manieră, nu-i aşa? întrebă Nick Wharton pe un ton ce se voia puțin sarcastic.

— O mică armată poate c-ar fi putut fi creditată cu şanse de reuşită dar să reuşească treaba asta trei oameni şi un băiat?

— Un băiat?! replică Nick punându-şi mâna pe umerii micuțului Cayuse. Ei bine, Hayne, dumneata n-ai nici măcar un singur om în echipă care să fie în stare să mărşăluiască ca acest băiat!

— Ia ascultați, camarazi, îi întrerupse Joe, sper că ați avut grijă cum se cuvine de calul meu, Outlaw, sper?

— Outlaw a fost îngrijit la fel de bine ca şi restul bidiviilor din rasa *remuda, Joe.*

— Şi l-a călărit cineva în acest timp?

— Pe cinstea mea, nu prea cred. Nu cred că se găseşte un singur om în această parte de sud-est a țării, capabil de a-l călări, cu excepția dumitale, Joe. O, nu! Te asigur că nimeni

n-a încercat s-o facă de când ai plecat.

— Ei şi cu „potolul” cum rămâne? Deocamdată n-am nimic în stomac.

— Orlando e pe cale să vă pregătească ceva.

Descălecară cu toţii adunându-se în jurul căruţei, dându-şi jos harnaşamentul pe când Billings veni să le ia caii.

— Ei, cum au decurs lucrurile? îi întrebă Hayne când fură cu toţii adunaţi în jurul focului aşteptând ca Orlando să-şi termine operaţiile culinare.

— Un picnic, un adevărat picnic şi nimic altceva! se pronunţă Nick Wharton. N-am avut nimic de făcut acolo decât să vânăm indieni, să capturăm squawas să facem în aşa fel încât să mânăm cireada prin singura cale de acces într-un canion unde erau adunate dobitoacele şi-apoi să întâlnim un pâlc de soldaţi în clipa când lucrurile nerezolvate cu indienii puteau lua o turnură serioasă. Ce pot să spun? Un fleac şi nimic mai mult!

— L-aţi întâlnit pe Lupul Negru?

— Fireşte! Dar nimeni nu-l va mai vedea de aici înainte.

— Cum aşa?

— A plecat „puţin” pe veşnicele plaiuri ale vânătorii. Când a furat cele cinci sute de capete de vite au fost ultimele animale pe care le-a furat.

— Şi cine i-a dat biletul pentru marea călătorie?

— Cavalerişţii fortului.

— Aceia pe care i-am întâlnit eu?

— Cred că da.

— Unde l-aţi întâlnit pe micul Cayuse, Bill? se interesă Hayne întorcându-se înspre cercetaş.

— Exact unde am presupus de la bun început că se află; pe urmele indienilor.

— Este un pui de om care nici n-a învăţat încă ce e viaţa, murmură Hayne privind cu o simpatie nedisimulată înspre micuţul Cayuse.

— Nu prea sunt eu un mare iubitor de indieni declară, Joe. Dar pentru mine micul Cayuse va avea întotdeauna un loc special în inima mea şi un partener pe care mi l-aş dori

mereu lângă mine.

— Povestiți-mi tot ce s-a întâmplat. Nu mă mai perpeliți, vreau să ştiu toate amănuntele!

— Atunci rogu-te aşteaptă până ce vom termina cu masa. Nimic nu mi se pare mai important acum decât o cină pe cinste, a fost de părere cercetaşul.

Chiar în acel moment apăru şi Orlando aducând felurile de mâncare încă fumegânde, pe un platou de cositor.

— Hei, haideți acum bravi vânători de indieni! Vreau să vă umplu burțile de-ar fi să-mi golesc de tot căruța cu provizii. Stomacurile voastre au răbdat destul şi-acum se cade să fie recompensate pe măsură, adăugă bucătarul, glumeț cum îi era firea.

— N-ai spune asta dacă ai şti cât pot eu duce, amice, replică, Joe. Pot mânca întreaga căruță şi încă ceva pe deasupra.

— Şi nici nu şti cât bine ți-ar prinde. Eşti tot atât de „gras" cât un călugăr după şapte săptămâni de post negru, remarcă Orlando.

— Asta s-a întâmplat fiindcă Bill m-a lăsat să păzesc şase squawas care mi-au mâncat până şi sufletul.

— Cum aşa?

— Asta face parte din istorioara pe care vă va povesti-o Bill când vom ajunge la pipă şi tabac. Aşa că nu ne mai deranja Hayne până ce nu vom face lună farfuriile astea.

Orlando se achită cu cinste de îndatorirea lui esențială: de a-i ghiftui pe răsfățații săi musafiri cu tot ce avea el mai bun „în tolbă". De câte ori voia să mai aducă un supliment deschidea o cutie de tomate. În seara aceea a deschis câteva şi ca desert un minunat compot de prune. După perindarea mai multor feluri Joe s-a văzut nevoit să strige.

— Ajunge!

Abia atunci toți cowboy-ii care nu erau de serviciu s-au adunat nerăbdători în jurul focului aprinzându-şi pipele înainte ca Bill Buffalo să-şi înceapă istorisirea. Repovestirea faptelor reale petrecute în viață e de regulă mult mai interesantă decât orice produs de ficțiune indiferent de

talentul naratorului. Nu e de mirare că toți au ascultat cu răsuflarea tăiată ceea ce avea de povestit Bill. Când tot ceea ce ştim deja a fost relatat cum se cuvine Hayne îşi scutură cenuşa pipei în scrumiera sa durată dintr-o potcoavă, mărginindu-se să spună:

— Bill tu ar trebui să primeşti o medalie.

— Absolut de acord! au strigat cu toții la unison.

— Dacă voi face o medalie pentru dumneata, continuă el, ştii ce voi pune să se graveze pe ea?

— Probabil o vită şi un indian alături de deviza: Pentru asta!

— N-ai ghicit. Voi zugrăvi un uragan alături de Bill Cody, vechiul meu prieten. Aşa că nu te vei mai numi de-atunci înainte Buffalo Bill ci Hurricane Bill (Uraganul Bill).

Toți cei prezenți au primit noul apelativ cu strigăte şi râsete de simpatie.

— Nu s-a spus oare că veți rămâne aici cu întreaga cireadă, trei zile? întrebă cercetaşul.

— Ce naiba, amice nu ştii şi tu că ceea ce se spune şi ceea ce se face nu se potrivesc întotdeauna?

— Nu e şi cazul lui Bill, rosti sentențios Nick Wharton.

— Apropo, îl întrerupse ca străfulgerat de-un gând brusc, cercetaşul, ai numărat vitele pe care trebuie să le duci la North Fork, Phil?

— Am făcut-o în dimineața asta, Bill. Avem peste trei mii de capete de vită.

— Ei bine, eu şi camarazii mei ți-am mai adus încă cinci sute cinzeci. De unde pot veni cele cinzeci, care par în plus?

— Oh! se pronunță secundul Chittenden, când traversezi un ținut atât de mare ca ăsta întotdeauna întâlneşti vite rătăcite care sfârşesc afluindu-se cirezii.

— Pe de altă parte noi n-am pierdut nici una întrucât am avut noi mare grijă ca acest lucru să nu se întâmple, adăugă plin de sine, Madden.

— Ascultă-mă bine ce vreau să-ți spun, Bill. Tot ceea ce va ieşi în plus peste cele trei mii cinci sute pe care am obligația să le livrez o să ți le achit ție sub forma unui cec.

— Nu mie, Phil şi nici lui Nick.

— Cui atunci?

— Împarte valoarea ceculuí în două între micul Cayuse şi Joe.

— Pe cinstea mea, spuse Joe, întotdeauna am de câştigat când vine vorba să fac afaceri cu cowboy-ii. De prima dată am câştigat de la secund unul dintre cei mai buni cai din Sud-Est iar acum sunt „amenințat" cu o sumă care poate să-mi asigure independența pentru tot restul vieții.

— Stai că nu e totul! spuse Hayne. Vreau să-ți ofer mai mult decât atât. Avem nevoie de-un îmblânzitor de cai la ranchul nostru. Oferim o sută de dolari pe lună şi toate celelalte angarale, masă, casă, plătite de noi. Te interesează, Joe?

— Nu, nu cred că e pentru mine, Hayne. De îndată ce vom termina cu mânatul vitelor mă bate gândul să plec spre nord. Când va veni din nou sezonul pentru punerea capcanelor mă voi reîntoarce să vânez animale pentru blănuri cu Catamount Tom. Ne vom îndrepta cu toții înspre nord, Buffalo, Nick şi cu mine. Nu-i aşa Buffalo?

Dar Bill nu mai replică în nici un fel. El se învelise deja în păturile sale şi dormea un somn sănătos cu pumnii strânşi. Acesta a fost şi semnalul dat pentru toată lumea să procedeze la fel.

.....

În ziua următoare, Bill Buffalo, Joe, zis Țânțarul, Nick Wharton şi micuțul Cayuse îşi luară rămas bun de la cowboy, prietenii lor reîntorcându-se la Fort Sill. Nu mai aveau a se teme de indieni şi escorta celor patru prieteni nu mai era necesară.

Cât despre cireadă aceasta îşi continuă drumul pe ruta Chisholm şi trei luni, zi cu zi, socotind de la plecarea cirezii din Paso Canade cireada a putut fi livrată în cele mai bune condiții agentului guvernamental. Micul Cayuse şi Joe n-au întârziat să primească două cecuri grase mărturie a generozității lui Hayne. Comandantul fortului depuse pe numele tânărului indian toți banii într-o bancă solidă din est.

Joe îşi depuse el însuşi banii într-o bancă, dar într-o bancă a unui joc de faro al unui oraş cu profil minier din Black Hills (Colinele Negre). Totuşi când veni vremea ca acesta să-l reîntâlnească pe Catamount Tom şi să plece pe cursul superior al râului Platte, Bill Buffalo trebui să-l împrumute pe acesta cu bani pentru a putea să se echipeze corespunzător.

Ursul Cenuşiu şi ceilalți şefi ai marelui campament de vară a triburilor aliate, comanşi şi kiowaşi s-au ținut de cuvânt plecând la Fort Sill. Neînțelegerile şi animozitățile dintre triburile de comanşi şi kiowaşi pe de-o parte şi tătucul, Părintele Alb de la Washington, pe de altă parte, au fost risipite şi pacea consolidată datorită în întregime eforturilor şi curajului dovedit de Bill Buffalo. Norocul a fost cu el şi de data asta întrucât a reuşit să câştige stima şi recunoştința triburilor indiene aliate împrumutând spiritul acestei încrederi, pe un plan superior, determinându-le astfel să se decidă pentru pace.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAP. I PE DRUM....3
CAP. II CĂPETENIA COMANŞĂ, LUPUL NEGRU....10
CAP. III O STRATAGEMĂ....16
CAP. IV O DESCOPERIRE FERICITĂ....22
CAP. V PANĂ DE VULTUR, FIULUI URSULUI CENUŞIU....26
CAP. VI CONSILIUL RĂZBOINICILOR....31
CAP. VII VÂNĂTOARE NOCTURNĂ....37
CAP. VIII NECAZ ŞI DEZORDINE....41
CAP. IX STAMPEDE....46
CAP. X PE URMELE HOŢILOR....52
CAP.XI FEMEILE COMANŞE....57
CAP. XII TABĂRA LUPULUI NEGRU....63
CAP. XIII AL DOILEA STAMPEDE....69
CAP. XIV BĂIEŢII ÎN ALBASTRU....75
CAP. XV PE DRUMUL SPRE ELM CREEK....80
CAP. XVI CONCLUZII....85
CUPRINS....91

Buffalo Bill
1
EROUL FAR-WESTULUI
GOANA PE VIATA SI PE MOARTE
La Course à la Mort

Buffalo Bill
2
EROUL FAR-WESTULUI
CAVALERII ROSII

Buffalo Bill
3
EROUL FAR-WESTULUI

Buffalo Bill
4
EROUL FAR-WESTULUI
PRERIA IN FLACARI

Buffalo Bill
5
EROUL FAR-WESTULUI
BUFFALO BILL'S RED KNIGHT

BUFFALO BILL
1
A WAR IN THE WEST.

BUFFALO BILL
2
Eagle Kit, the Sky Dwarf

BUFFALO BILL

BUFFALO BILL
2
RED MAN'S MAGIC